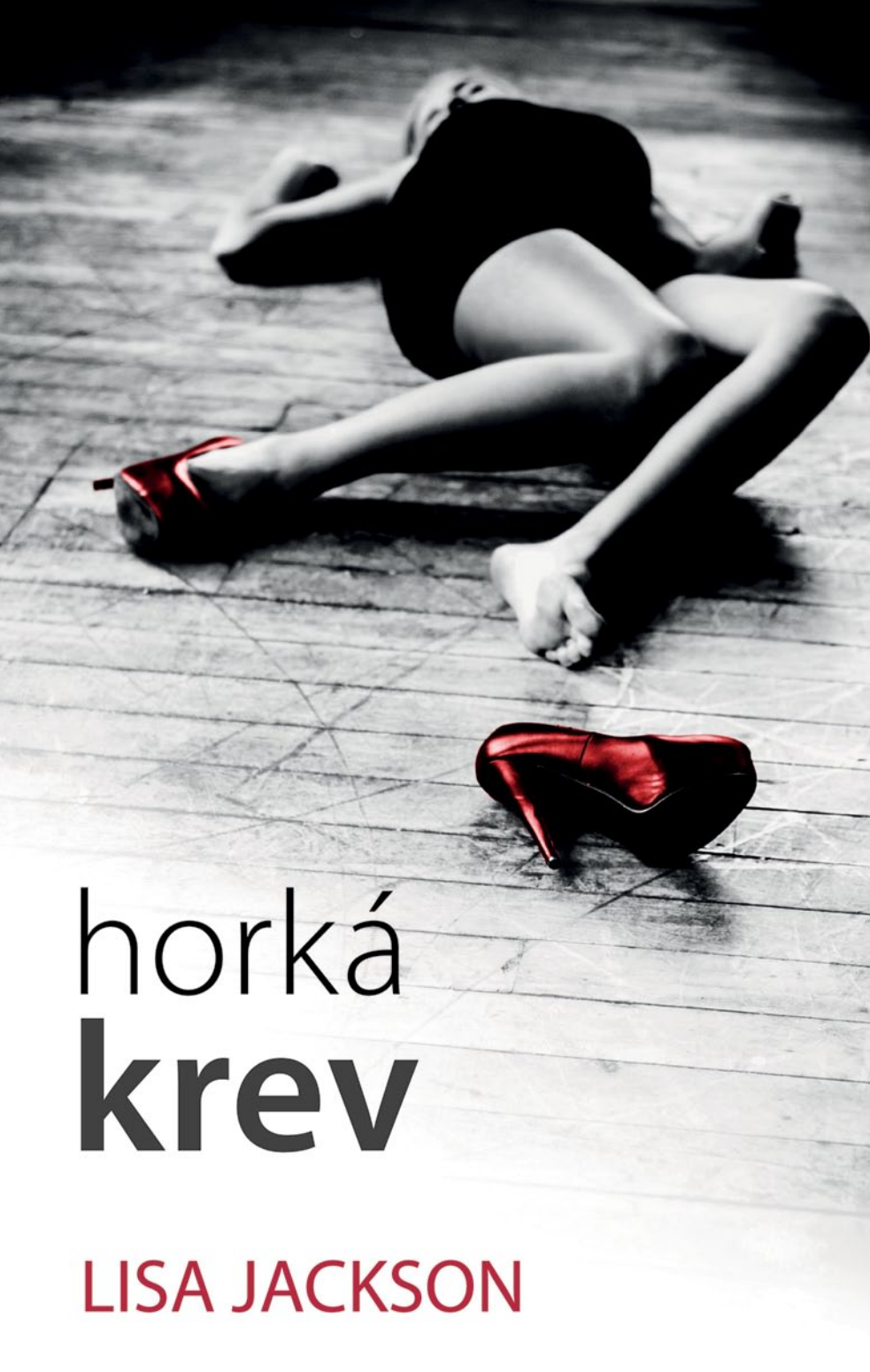

horká krev

LISA JACKSON

horká **krev**

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2001 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2011, 2017 by Jakub Volný
Cover design © 2017 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HOT BLOODED,
vydaného nakladatelstvím Kensington New York 2001,
přeložil Jakub Volný
Jazykový redaktor: Lukáš Foldyna
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2017

ISBN 978-80-7498-194-4

Prolog

Červen

New Orleans, Louisiana

„Přál by sis něco extra?“ zeptala se a provokativně si špičkou jazyka olízla horní ret.

Zakroutil hlavou.

„Mohla bych...“

„Prostě se svlékni.“

Na tomhle chlápkově je něco divného. Zatraceně divného, pomyslela si Cherie Bellechampssová a u srdce ji píchl osten strachu. Nejraději by celou tuhle akci odpískala a řekla mu, aby vypadl, potřebovala ale prachy. Nejspíš má jen bujnou fantazii a tenhle kunšoft je úplně normální chlap.

Pomalů si začala rozepínat šaty. Cítila na sobě jeho pohled, takhle na ni ovšem koukal každý klient. Na tom nebylo nic zvláštního.

Přes zvuky nočního města se k ní z rádia u postele prodírala hudba a hřejivý hlas Franka Sinatry, který na ni za nor-

málních okolností působil uklidňujícím dojmem. Dnes ale ne.

Horký červnový vánek dovnitř oknem vhněl zatuchlou vůni Mississippi. Pohrával si se závěsy a ochlazoval Cheriino rozpálené čelo. Její obavy však rozehnat nedokázal.

Kunsoft seděl na trojnohé stoličce a jednou rukou počítal rudé korálky růžence, v nichž se odráželo slabé světlo lampičky. Co je vlastně zač? Nějaký nábožensky ulitlý magor? Kněz, co nedokáže dodržet celibát? Nebo jde jen o dalšího pomateného fetišistu? Po New Orleans chodí tisíce pošuků a každý z nich má svou vlastní úchylku.

„Takhle?“ zeptala se, pohladila se dlouhým nehtem mezi ňadry a odložila poslední zbytky ostychu.

„Pokračuj.“ Ze svého místa jí ukázal na podprsenku a kalhotky.

„A nechtěl bys sám?“ zeptala se hlubokým smyslným hlasem.

„Já se budu dívat.“

Cherie ale pochybovala, že něco uvidí. Její pokoj ve druhém patře starého domu na samém okraji Francouzské čtvrti prosvětovala pouze chabá záře unikající zpod stínítka z černé krajky. Ten zvláštní klient měl navíc nasazené sluneční ray-bany. Neviděla mu do očí, ale to nevadilo. Jinak vypadal opravdu dobře. Měl atletickou postavu, širokou bradu, rovný nos, tenké tajuplné rty, které částečně zakrývalo jednoduchí strniště. Oblečený byl do tmavé košile a černých džínů, tmavohnědé vlasy měl elegantně zastřižené. Kdyby si nezakrýval oči, mohl by se podle ní měřit s hollywoodskými hvězdami.

Zároveň na něm bylo něco děsivého.

Naháněl jí hrůzu už od okamžiku, kdy ji vyzval, ať si dů-

kladně umyje obličej a na svoje krátké platinově blond vlasy si nasadí zrzavou paruku. Cherii to nevadilo, nepídila se po příčinách jednání svých kunštořů.

Rozepnula si podprsenku a nechala ji volně spadnout k zemi.

Zákazník se ani nepohnul. Jen pořád nepřestával mezi prsty mnout korálky růžence.

„Máš nějaké jméno?“ zeptala se.

„Jo.“

„A nechtěl bys mi ho prozradit?“

„Říkej mi Otče.“

„Otče...? Jako tati?“ Znovu se zadívala na pohupující se růženec v jeho ruce. „Nebo jsi kněz?“

„Prostě mi říkej Otče a hotovo.“

„No a co třeba Taťko Šmoulo?“ pokusila se o vtip. Otec se ale ani neusmál.

Pokus o odlehčení atmosféry tedy skončil fiaskem.

No nic. Už abych to měla za sebou, pomyslela si. Odbuď si to, zkasíruj prachy a vypakuj ho za dveře.

Vysoukala se z kalhotek, posadila se na okraj postele a nabídla mu přepychový pohled na svoje nahé tělo.

Fajn, někteří se prostě rádi dívají, jak se holka svléká. Zažila už pár klientů, co se jí ani nedotkli a radši koukali, jak se uspokojuje sama. Tenhle byl ale jiný. Tak chladný a necitelný... A proč má brýle? „Mohli bychom si teď užít trochu legrace,“ navrhla mu Cherie, aby věci trochu uspíšila. Už u ní dřepěl na zadku dost dlouho a pořád se nic nedělo. „Jenom ty a já...“

Otec mlčel. Předklonil se a na noční stolek položil stolarovou bankovku. Pak se natáhl k rádiu, utnul Sinatro-

vu písničku a začal ladit jinou stanici. Chvilí se ozývalo jen praskání a šumění, pak konečně našel kanál, jaký hledal. Z malých reproduktorů přijímače se ozvala talk show jedné psycholožky udílející rady po telefonu. Cherie ji ale neposlouchala. Třeštila oči na stovku ležící na nočním stolku. Byla poškozena. Ben Franklin měl na bankovce zamalované oči, jako by se pokoušel utajit svou identitu, stejně jako její podivný kunšoft schovávající se v polostínu.

Nebo jako by nechtěl nic vidět.

Zvláštní. Absurdní. Děsivé...

Zastavil ji jen o blok dále na Bourbon Street a zeptal se jí, jestli je volná. Cherie si ho pozorně prohlédla, usoudila, že je naprosto v pořádku, a udala mu svou cenu. Souhlasil, a tak ho bez dalších průtahů odvedla do tohoto bytečku, který si ještě se dvěma kamarádkami pro tyto účely pronajímala. Vedla však ještě i druhý život..., za jezerem..., hlavou jí bleskla vzpomínka na její pětiletou dceru a nekonečné soudní tahanice o její opatrovnictví s exmanželem. Nikdo v Covingtonu se nesměl dozvědět, čím se vlastně živí, okamžitě by se mohla rozloučit s opatrovnictvím i s myšlenkou na jakýkoliv kontakt se svým jediným dítětem.

Nyní však musela svůj názor přehodnotit. Klient byl podrážděný. Tvářil se sice klidně, pod kůží na spánku mu však divoce pulsovala žíla, prsty neustále přesunovaly korálky růžence. Pomyslela na pistoli, kterou si schovává v zásuvce nočního stolku. Jestli se situace začne vyvíjet špatným směrem, stačí otevřít šuplík a namířit na toho divného pavouka bouchačku. Vzít si jeho stovku a vykopnout ho ze dveří.

„Nepřidáš se ke mně?“ zašeptala. Položila se na přehoz a svůdně se usmála. Nečekala však, že Otec jakkoliv zareaguje. Najednou jí bylo strašné horko.

„Svlékni mě.“ Vstal a přistoupil k posteli.

Takové přání ji trochu překvapilo, na druhé straně bylo celkem normální. Vracel se tedy do hry. Fajn. Voyeuři se obvykle holek nedotýkají. Cherie nechtěla nic uspěchat a začala mu pomalu rozepínat košili. Po chvilce se jí naskytl pohled na vypracovaná ramena a hrud', na zeď svalů, kterou pokrývaly tmavé chloupky. Když mu vzápětí rozepnula kalhoty, dotkl se křížku, co se jí jako vždy pohupoval těsně nad prsy.

„Co je to...?“

„Ech... To mi dala moje dcera... Loni o Vánocích.“ Proboha, snad ho nechce ukrást, vyděsila se Cherie.

„Potřebovala bys něco většího,“ zašeptal a pak jí přetáhl přes rudou paruku růženec. Asi jde skutečně o kněze, pomyslela si. A to pořádně vyšinutého.

Hranaté korálky růžence byly horké, jak si s nimi pohrával. Ucítila je mezi nadry. Tohle je už moc, řekla si. Nejvyšší čas tuhle šaškárnu ukončit a vypakovat toho magora z bytu. „Jo, to je mnohem lepší.“ Otec se ušklíbl, jako by ho tohle aranžmá konečně uspokojilo. Jako by čekal jen na tohle, aby se správně vzrušil.

No sláva!

„Co mám dělat s tím růžencem?“

„Hlad' mě.“

Měl dokonalé tělo. Svalnaté, opálené... Tvrdé jako skála.

Tedy s výjimkou penisu, který mu bezvládně visel v rozkroku. Copak ho ani trochu nerajcuju? přemýšlela Cherie.

Pohladila ho ukazovákem jemně po hrudi, načež ji k sobě Otec energicky přitiskl. Vášnivě ji políbil svými chladnými bezcitnými rty, pak jí smýkl na postel. Měla pravidlo: Nikdy se s kunštoftem nelíbej. Pro tentokrát to ale nechala plavat. Hlavně aby to už měla za sebou...

„Podívejme se na něj... Chceš si hrát?“ zeptala se svůdně a sáhla po slunečních brýlích. V tu chvíli jí však zápěstí obemkly ocelově pevné prsty.

„Na to ani nemysli!“

„Bojíš se snad, abych tě nepoznala?“ Třeba je slavný... Bože! Pohledný je na to dost. Třeba je celebrita a bojí se, že ho někdo pozná. Anebo je ženatý. Jo, to nejspíš.

„Prostě toho nech,“ zasyčel, aniž by povolil sevření.

„Jasně, jasně, v poho...“ Políbila ho na tvář a dotkla se špičkami prstů železných svalů na jeho paži. Přisunul se blíž. Cherie ho začala jemně hladit po všech zaručených erotogenních zónách. Bezúspěšně. Ať se snažila sebevíc, erekce se nedostavovala.

No tak, dělej, dělej, říkala si. *Nemám na tebe celou noc!* Nevědomky se zaposlouchala do noční show doktorky Sam, která právě hovořila o touze a lásce. I Otec věnoval veškerou pozornost hlasu z rádia.

Třeba se jen nemůže soustředit, napadlo Cherii. Natáhla se po rádiu.

„Nesahej na to,“ zavrčel výhrůžně Otec.

„Ale...“

Prásk!

Hlavou jí projela omračující bolest, jak ji pěstí udeřil přímo do levé tváře.

Vykřikla. Na jazyku ucítila kovovou chuť své vlastní krve. Tak tohle není dobré. To není dobré... „Počkej, ty hajzle...“

Skrz rychle otékající víčka zahlédla, jak opět pozdvihl pěst. „Nesahej ani na rádio, ani na moje brýle!“ zavrčel.

Cherie se pokusila dostat pryč z postele. „Vypadni! Vypadni odsud!“

Otec se k ní natáhl, jako by ji chtěl políbit, Cherie ho ale kousla.

On se ani nepohnul.

„Vypadni, ty šmejde! Vypadni! Nikdo mě nebude bít, rozumíš? Je konec!“

„Ne, ještě není konec,“ zašeptal. „Ale brzy bude.“ Chytil ji za ruku a stáhl ji zpátky na postel, kde ji políbil. Vášnivě... Jako by ho její bolest vzrušovala. Cherie se zpod něj pokoušela vymanit, on ji ale svým atletickým tělem dokonale uvěznil.

Byla v pasti.

Zuřivě do něj bila, škrábala ho, snažila se vyprostit.

„To je ono... Hříšnice! Čubko!“ sípal. „Jen mě zkus přerpat.“ Otec povolil sevření a štípl ji do ňadra, přes druhé ji udeřil.

Zavřeštěla. Přitiskl jí rychle rty na ústa a tím ji umlčel. Pokusila se ho kousnout, bušila do něj pěstmi, byl ale příliš silný. Boj ho vzrušoval. Bože, kam až tohle zajde?

Při tom pomýšlení jí ztuhla krev v žilách. Co když nepřestane? Co když ji bude mučit celou noc?

Kousl ji tak silně do pravého prsu, až jí celým tělem projela ostrá bolest.

Cherie se zadívala na rádio, jehož rozsvícený displej prosvítal skrz pomalovanou stodolarovku. Z přístroje se linul klidný a kultivovaný hlas doktorky Sam.

Pomoz mi, pomyslela si Cherie. Natáhla se po zásuvce, kde si schovávala zbraň. Shodila přitom lampičku, divoce kopala kolem sebe. Nohou narazila na jeho tvrdý penis.

Takže jde o znásilnění!

Chce ji znásilnit. Kdyby tak něco řekl, mohla se do svojí role vžít, takhle ji jenom vyděsil. A to pořádně.

Tak si to odbud' a neubližuj mi.

Otec jí zabořil hlavu do polštáře. Cherie vykřikla právě v okamžiku, kdy jí utáhl růženec kolem krku. Hranaté korálky se jí zařízly do masa.

Dobrý Bože... On mě chce zabít! Srdce jí sevřela hrůza. Zadívala se mu do očí zakrytých slunečními brýlemi a ihned to poznala.

Znovu pevně utáhl růženec a vstoupil do ní. Cherie vyvalila oči, nemohla dýchat. Zamávala rukama ve snaze ho udeřit, ale bezvýsledně. Temnota... Pomalu se kolem ní začala rozprostírat temnota. Plíce měla v jednom ohni... Připadalo jí, jako by jí srdce mělo každou chvíli explodovat. *Dobrý Bože, pomoz mi!*

Otec pevně svíral smyčku růvence a zjevně ji nehodlal povolit. Znovu zalapala po dechu. Zoufale rychle jí docházel dech. V hrdle jí cosi zabublalo. Krev. Proboha, na jazyku znovu ucítila svou vlastní krev.

Ještě než jí mozek zcela zahalilo nevědomí, vzpomněla si na svoji dceru... Svou milovanou malou dcerunku...

Otec se potil, funěl, pak ztuhl a chrčivě vydechl. Přes jeho uvolněné oddychování i křik ve vlastním mozku doléhal k Cherii ještě nějaký ženský hlas. Z dálky. Z přílišné dálky...

„Tady je doktorka Sam, která se s vámi pro dnešek loučí. Opatruj se, New Orleans, dobrou noc všem. Ať máte dnes jakékoliv trápení, vždycky přijde zítřek, na to nezapomínejte... Dobrou noc a sladké sny...“

1. kapitola

Červenec

Cambrai, Louisiana

Místo, jako je domov, neexistuje. Místo, jako je domov, neexistuje.

Teď třikrát klapni podpatkem svých červených střevíců a...

„Bude to sedmatřicet dolarů,“ zamumlal taxikář, a vytrhl tak Samantu ze zamyšlení. Zatímco se auto pomalu blížilo ke vchodovým dveřím, začala po kapsách hledat svoji peněženku.

„Nepomohl byste mi i se zavazadly?“ poprosila řidiče.

Taxikář se pootočil, aby na ni z předního sedadla lépe viděl, a zvědavě se na ni zadíval. Měl tmavé oči plné podezřívavosti. Jako by od ní snad očekával nějaký podraz. Nakonec pokrčil svými mohutnými rameny. „Jestli chcete...“

„To byste byl moc hodný.“ Pomocí berle se vysoukala z auta do dusné louisianské noci. Duby obklopující její rozlehlý starý dům se nořily v jemné mlze, která přicházela

od nepříteliš vzdáleného Pontchartrainského jezera. Bože, jak ráda je zase doma!

Některé dovolené považuje člověk za krásný sen, jiné zase za noční můru. Ta, z níž se právě vrátila, byla ještě horší než noční můra. Byla to hotová katastrofa.

Alespoň už bylo jasné, že ženou pana Davida Rosse se nikdy nestane. Byla by to strašlivá chyba. A ne první...

Lehoučký vítr pročísl chumáče tilandsie visící z letitých mohutných větví. Dlaždice před domem, vlhké od nedávného deště, se leskly ve slabém světle lampy nade dveřmi. Plevel bezostyšně prorůstající mezi kameny dlažby ji šimral na poraněné noze, kterou kvůli sádře nechránila bota. Na zádech se jí perлил pot. Červenec sotva začal, a horko se už nedalo vydržet. Zatnula zuby a vybelhala se po schodech na širokou verandu přede dveřmi, která lemovala celý obvod domu. Větrná zvonkohra cinkala svou obvyklou melodií. Opřela si berlu o zábradlí a sáhla do rohu parapetu zcela pokrytého pavučinami pro klíč. Chvatně odemkla. Zatímco taxikář mlčky vytahoval zavazadla z kufru auta, Samanta rozsvítila. Hala starého domu se náhle rozzářila jasným světlem a odhalila dvě stě let staré ručně tesané dřevěné stěny. Samanta se zhluboka nadechla stojatého horkého vzduchu.

Když řidič složil zavazadla doprostřed haly, sáhla si opět pro berlu.

„Díky,“ řekla a podala mu pětáctýřicet dolarů. Dostalo se jí spokojeného zamručení a uznalého pokývání hlavou.

„Vítejte doma.“ Pod kšiltem jeho baseballové čepice se zaleskly tmavé oči. „Mějte se...“

„Pokusím se.“ Zavřela za ním dveře, strčila si klíč do kapsy a zavolala přes rameno: „Haló, jsem doma!“

Ticho.

Ozývalo se jen tiché tikání hodin na krbové římse a hučení ledničky z kuchyně. Zmáčkla vypínač větráku na stropě, pak zapnula klimatizaci.

„Ale, no ták,“ zavolala znovu do tmavých místností zbytku domu. „Zlobíš se, že jsem tě nechala doma samotného a odjela si na dovolenou? Uvědomuješ si, že se teď chováš jako typický chlap?“

Samanta našla v komoře svazek náhradních klíčů a čekala, zda neuslyší charakteristické zacinkání identifikačních známek nebo tiché našlapování pacek po podlaze. Po chvíli se konečně ozvalo zamňoukání, načež se kocour Charon milostivě uráčil vystoupit ze stínů. Měl rozšířené zornice a zdálo se, jako by měl oči stejně černé jako kožich. „Ahá, pán si chce hrát na nepřístupného,“ poznamenala Samanta, když kocour s předstíraným nezájmem pomalu prošel až na druhou stranu haly. „No jo, teď jsi mi to opravdu nandal.“ Zasmála se. V tu chvíli k ní kocour přiskočil a několikrát se jí rychle otřel kolem nohou, pak tázvavě zaškrábal na sádku, která jí zdobila levý kotník.

„Líbí se ti? To je suvenýr z toho fiaska v Mexiku,“ vysvětlila, zvedla jeho poddajné tělo ze země, přitiskla si ho k hrudi a podržela ho na bradě. Charon, kterého pojmenovala podle postavy převozníka v Dantově *Pekle*, začal spokojeně příst a na svoji uraženou pýchu rychle zapomněl. „Tak co se tu dělo, když jsem tu nebyla? Pověz. Starala se o tebe Melanie hezky? Ne?“ Usmála se a odnesla kocoura do pokoje. Pak zavřela okno a čekala, až se interiér domu ochladí.

Postavila Charona na knihovnu. Prosmýkl se mezi jejími knihami o psychologii, zamířil k paperbackům a skočil na

stůl, kde na ni čekala úhledně složená hromádka pošty. Asistentka Melanie, která dohlížela na dům a na Charona během Samantiny nepřítomnosti a která za ni po tu dobu i převzala pořad v rádiu, odvedla opravdu kus práce.

Samanta odsunula od stolu křeslo a sedla si do něj. Rozhlédla se po místnosti. Připadala jí jiná, nevěděla však proč. Možná proto, že byla dlouho pryč, skoro čtrnáct dní. A cestování bylo opravdu úmorné. I když netrvalo dlouho, několik posledních dní se pořádně nevyspala. Celý ten zatracený výlet ji navíc stál spoustu opravdu náročných emocí.

Všechno se vlastně začalo vyvíjet špatně už od chvíle, kdy před dvěma týdny v Mexiku přistála. Ihned se pohádala s Davidem, který ji jako obvykle začal přemlouvat, aby opustila práci a vrátila se zpátky do Houstonu. Pak přišel ten incident na lodi, kdy skončila ve vlnách Pacifiku i se svou kabelkou. Vyvrtila si bolestivě kotník a přišla o veškeré doklady. Hотовou kalvárií pak bylo obíhání úřadů a shánění povolení k vycestování zpět do USA. A to všechno s těžkou a nevhlednou sádrrou na noze.

„To se prostě stává,“ řekl David a pokrčil rameny, když konečně usedli na palubě letadla. Usmál se na ni a pozdvihl obočí, jako by chtěl říct: *Podívej, teď s tím stejně nic neuděláme. Jsme v cizí zemi.* Ano, měl samozřejmě pravdu, rozhodně tím však nerozptýlil ani její špatnou náladu, ani podezření, že byl kapitán rybářské lodi, z níž spadla, ožralý jak Dán, ani hrůzu z toho, že její kabelku vylovili místní rybáři a s jejími doklady se teď vesele kšeftuje na mexickém černém trhu. Podle slov kapitána se loď zakymácela, protože se prudce vyhybal útesu. Proboha! Takové kecy! Opravdu by kapitán, který v těch vodách pluje denně, udělal tak banální chybu? Saman-

ta mu nevěřila ani ň a očekávala nějaký druh odškodnění. Nebo alespoň omluvu! Místo toho skončila v ubohé vesnické nemocnici, kde se o ni staral staříčkový doktor, který se do Mexika přestěhoval z USA, a podle zjevu měl odejít do důchodu tak před padesáti lety. Samanta navíc nechtěla ani pomyslet, proč vlastně Státy opustil.

„No jo, to se stává, doktorko Sam,“ povzdechla si právě ve chvíli, kdy se Charon uvelebil na svém oblíbeném místěčku na okenní římse. Zadíval se oknem do temnoty před domem, jako by v ní něco viděl. Možná jen pohledem sledoval veverka, kterých v jejím sousedství žilo požehnaně. Samanta se k oknu naklonila také, nepozorovala ale vůbec nic.

Přistoupila k telefonu a zmáčkla tlačítko pro přehrávání vzkazů. Mezitím si vzala nožík na dopisy a rozřízla první obálku. Složenka. Bezpochyby jedna z mnoha. Záznamník několikrát zapípal a pak začal přehrávat.

První hovor byl patrně omyl.

Výborně.

Hodila složenku na stůl.

Druhý vzkaz byl od jejího pojišťovacího agenta. Ptal se, jestli nepotřebuje vyměnit přední sklo.

Hm, ještě lepší. Vzpomněla si na svého červeného mustanga kabriolet. Nemohla se dočkat, až v něm zase vyrazí na silnici. Nové čelní sklo rozhodně nepotřebuje. „Ne, díky,“ zamumlala si pro sebe a pokračovala v otevírání dopisů. Vesměs šlo o nabídky kreditních karet, žádosti o příspěvek nebo o další složenky.

Pak přišel další hovor.

„Ahoj, Sam, tady táta.“ Usmála se. „Zapomněl jsem, že nejsi doma... Ozvi se, až se vrátíš, OK?“

„Jasan,“ zašeptala Sam a zadívala se na poslední účtenku Visa. Byla ráda, že ihned zavolala Melanii, která se o zrušení kreditek okamžitě postarala.

Pak následovaly další dva omyly, po nichž z reproduktoru zaduněl hlas její šéfové. „Ahoj, Sam, vím, že ještě nejsi ve Státech,“ řekla Eleanor. „Ozvi se mi ale okamžitě, *okamžitě*, jak dorazíš domů. Jo a ani na mě nezkoušej výmluvy, že nemůžeš do práce, protože sis zlomila nohu! Dostala jsem tvoji zprávu z nemocnice. Dokud nebudeš ležet na kapačkách na operačním sále, tak tě očekávám v rádiu. Kapišto? Melanie se snažila a odvedla docela dobrou práci, sledovanost tvého pořadu ale za těch čtrnáct dní dramaticky klesla, tvoje posluchače pomalu, ale jistě začíná přebírat Trish LaBellová z WNAB. A to není dobré, Sam, to *není* dobré. Lidé chtějí tebe a nespokojí se s náhražkou, i kdyby byla sebelepší. Takže za mnou nechod' s žádnou omluvenkou od nějakého mexikánského felčara, OK? E-e. Hezky dorazíš, i kdybych tě sem měla dokopat násilím. Ozvi se mi, jasně? Ihned!“

„Slyšels to, Charone? Přece mě mají rádi,“ řekla nepřítomně kocourovi a pak ucítla, jak se jí na zátylku zježily vlasy. Její pozornost přitáhl jakýsi zvuk, sotva patrný pohyb v nočním vzduchu.

Kocour ležel bez hnutí na parapetu, jen pomalu kroutil ocasem. „Vidíš něco?“ zeptala se ve snaze odlehčit tísnivý pocit. Odhodila na stůl zbytek pošty, přesunula se k oknu a zabodla pohled do temnoty za sklem.

Viděla ale jen prastaré duby ověšené chomáči tilandsií, které mlčky držely stráž kolem jejího dvě stě let starého domu u jezera.

Vrrrrrz.

Sam se málem zastavilo srdce.

Mohl ten zvuk způsobit závan větru ve větvích, stará konstrukce domu nebo krok na dřevěné verandě? Vyschlo jí v krku.

Neblbni, Sam, slyšíš trávu růst! Venku se nic špatného neděje, jsi přece doma. Žila tu ale teprve tři měsíce. Sousedka přes ulici byla tak hodná, že ji okamžitě obeznámila s historií domu. Paní Killingsworthová tvrdila, že jediný důvod, proč se majiteli nedařilo dlouho vilu prodat a její cena nakonec klesla na úplné minimum, spočíval v tom, že její dřívější majitelku v něm zavraždil její přítel.

„Fajn, ale jak to souvisí s tebou?“ položila si nahlas otázku a otřela si dlaněmi paže, jako by ji ofoukl studený vítr. Nevěřila na duchy, na kletby, zkrátka na nic nadpřirozeného.

Znovu se spustil záznamník. „Ahoj, Sam,“ ozval se hlas Melanie a Samanta vydechla úlevou. „Doufám, že jsi prožila fajn dovolenou. Obvolala jsem společnosti, u kterých jsi měla vedenou kreditku, přesně jak jsi řekla. Poštu jsem ti nechala na stole, to už jsi ale asi zjistila. Charon byl bez tebe dost protivný, dokonce se vymočil na píáno, je to uklizené, neboj. A ty kuličky chlupů... Ech... Nicméně, koupila jsem ti lahev mléka a pár plechovek takového toho sladkého francouzského kafe, co máš ráda. Všechno to najdeš v lednici. Slyšela jsem, co se ti stalo s nohou, moc mě to mrzí. Je to prostě smůla... No nic, uvidíme se na stanici. Kdybys něco potřebovala, stačí brknout.“

Sam odpajdala zpátky ke svému křeslu. Měla jen bujnou fantazii, v pracovně se nic nezměnilo. Zadívala se na Davidovu fotku na stole. Měl vysokou atletickou postavu, šedé oči, hranatou bradu. Vypadal zatraceně dobře. Pracoval jako

viceprezident, jednatel a ředitel prodeje řetězce Regal Hotels, což s oblibou často zdůrazňoval. Rozhodně měl budoucnost a vytríbený smysl pro jízlivý humor. Výborná partie, řekla by jí máma, kdyby ještě žila.

Ach, mami, ani nevíš, jak mi chybíš. Sam přesunula pohled z portrétu Davida na vybledlou fotografii své rodiny. Stála na ní v absolventském úboru, spokojeně se usmívající rodiče ji obklopovali z obou stran, zpoza otcova ramene vykukoval její bratr Peter. Mračil se, tvář odvracel od objektivu fotoaparátu, dokonce se ani neobtěžoval sundat si sluneční brýle. Jako by tam ani nechtěl být. Jako by ho Samantina radost ani trochu nezajímala. Beth, Samantina matka, věřila ve svátost manželskou a přála si, aby se její dcera jednoho dne provdala za úspěšného a ambiciózního muže. Jako je například David Ross.

Jenže David Ross má i svoje stinné stránky.

Stejně jako Jeremy Leeds, její bývalý.

Otevřela další obálku a položila si otázku, proč má takové štěstí na totální hajzly.

„Ahoj, Sam,“ ozval se znovu hlas jejího táty. „Už si o tebe dělám starosti. Neslyšel jsem o tobě od té doby, co jsi volala z Mexika, že se nemůžeš dostat do Států. Věřím, že se ti to nakonec povedlo. Teda doufám. A co ta noha? Zlepšilo se to trochu? Zavolej.“

„Ano, zavolám, slibuju.“

Následovalo několik hovorů, které jí přály brzké uzdravení. Poslouchala a u toho otvírala obálky. Celia, kamarádka, co učila na základce v Napa Valley, Linda, spolubydlící, co se provdala za poldu a teď žije v Oregonu, Arla, přítelkyně, s níž udržovala kontakt ještě od střední. Všem se nějak donesla

zpráva o jejím zranění, všechny po ní také chtěly, aby jim zavolala zpátky.

„Jo, popularita je báječná věc,“ postěžovala si kocourovi. Dalším volajícím byla sestra od zubaře, aby jí připomněla pravidelné půlroční bělení zubů. Pak přišel telefonát z Boucherova centra, kde pracovala jako dobrovolník. Další sezení prý bylo domluveno hned na pondělí.

Sáhla po poslední obálce. Byla obyčejná, bílá, bez zpáteční adresy, její jméno nechal odesílatel vytisknout na počítači. Samanta ji rozřízla, na desku stolu z ní vypadl jediný list papíru.

V tu chvíli jí ztuhla krev v žilách.

Dívala se na svou vlastní fotografii. Šlo o reklamní snímek, který vznikl před několika lety. Odesílatel ho okopíroval a poškodil. Podél výrazných lícních kostí, špičaté brady a skoro zlomyslného sexy úsměvu jí visely tmavě rezavé vlasy. Tohle bylo v pořádku. Ale v místech, kde měla mít oči, zely jen dvě ve spěchu vystřižené díry. Přes rty pak neznámý odesílatel napsal červenou propiskou slovo: PYKEJ.

„Dobrý Bože!“ zašeptala a vyděšeně couvla od stolu. Na několik vteřin nemohla hrůzou popadnout dech.

Znovu zaslechla vrzavé zvuky z verandy.

Jako by ji někdo sledoval oknem a teď spěchal pryč. Určitě to byly kroky!

„Ale ne, určitě se pleteš,“ řekla nahlas, aby si dodala odvahy, přistoupila k oknu a podívala se ven. Viděla ale jen neproniknutelnou tmou. Přes hlasitý tlukot svého srdce sotva slyšela tikání hodin na římse krbu. Pořád stála u okna, když záznamník spustil poslední vzkaz.

„Já vím, co jsi udělala,“ zašeptal hluboký mužský hlas.

Sam se prudce otočila a zadívala se na přístroj, na němž blikala červená kontrolka.

„Neutečeš tomu.“ Ten hlas nezněl hrubě. Naopak byl celkem příjemný, dokonce uklidňující... Jako by ji volající osobně znal. Po celém těle jí naskočila husí kůže. „Za svoje hříchy budeš muset zaplatit.“

„Ty šmejde!“

Charon zapraskal a seskočil z parapetu.

Ve stejný okamžik záznamník zapípal a ztichl. Náhle měla pocit, jako by se kolem ní dům zmenšoval, stíny ztmavly. Zdálo se jí to, nebo opravdu zaslechla venku rychlé kroky?

Několikrát se zhluboka nadechla, pak o berli obešla všechny dveře a zkontrolovala, zda opravdu všude zamkla. *Je to jen hloupý vtíp*, ujišťovala se. *Nic víc*. Ve své profesi se stala hotovou celebritou, člověkem, který vyzývá veřejnost, aby ji kontaktovala. Coby psycholožka v rádiu se musela potýkat s lidskými problémy a fobiemi každý večer. A tohle není poprvé, co se někdo pokusil nabourat do jejího soukromí. A určitě to také není naposledy. Přemýšlela, jestli nemá zavolat na policii. Nebo Davidovi. Pak tuhle myšlenku zavrhl. Nechtěla vypadat jako bláznivá hysterická ženská, a to hlavně sama před sebou.

Je přece profesionálka.

Doktorka psychologie.

Nehodlala riskovat opovržení veřejnosti. Znovu už ne.

Srdce jí zběsile bušilo. Pomalu vydechla. Bude muset zavolat na policii, ať se jí to líbí nebo ne. Ale ne teď. Znovu zkontrolovala zámky i okna, pak vystoupala do ložnice v patře a otevřela si knížku. Ráno moudřejší večera, řekla si. Zítra se znovu pokusí analyzovat, co se vlastně stalo. Zatím nemá žádný důvod k panice. Kdo by jí mohl chtít ublížit?

Pykat...?

Za moje hříchy?

Proboha, za jaké hříchy?

Ten neznámý se ji jen snaží vyděsit. O nic jiného mu nejde. „Tak pojď za mnou,“ zavolala na Charona. Tohle je můj domov, uvědomila si Sam. A nenechám si ho zničit nějakým ubožákem.

2. kapitola

„Podle mě to jen simuluje,“ pošeptala Melba kolegovi Tynymu a pak pobaveně mrkla na Samantu, která právě procházela kolem recepce rádia WSLJ na Decaturské třídě. Melba, žena s vosím pasem, dokonalou kávovou pletí a oslnivým úsměvem, který se dokázal změnit v mrazivý úšklebek zlosti, kdyby se kolem ní někdo pokusil tajně proplížit, střežila budovu stanice jako rotvajler. Na stěně za ní visela obrovská vitrína s portréty slavných osobností rádia a rozhlasovými cenami. Voodoo panenka a malý vycpaný krokodýl pak měly každému návštěvníkovi připomenout, že se nachází v samotném srdci New Orleans.

Sam obrátila oči v sloup. „No jo, máš naprostou pravdu. Tohle,“ poklepala si berlí na sádku, „nosím jen proto, aby mě všichni litovali. Proto do sebe taky hážu co tři hodiny brufen. Víš, asi jsem latentní masochista.“

„Psychokecy,“ obvinila ji Melba.

„Co na to říct? Je to moje práce.“ Úlevou si oddychla. Byla ráda, že je zase v rádiu. V práci. V noci toho moc ne-

naspala, a když se ráno vzbudila, přikázala si, že nesmí být takový srab. Prozkoumala okolí domu, nenašla však žádné stopy, pak si znovu prohlédla fotku s vystříhanýma očima a poslechla tajemný vzkaz na záznamníku. *Nevyšiluj*, řekla si znovu. *Na to budeš mít ještě dost času.*

Melba se poškrábala na krku a přitom zachřestila desítkami náramků, které nosila na ruce. „Víš, já mám o cvokařích..., teda psychologích takovou teorii.“

„Sem s ní,“ vyzvala ji Sam.

„Podle mě se člověk rozhodne studovat psychologii kvůli nějaké svojí velké charakterové vadě. A většina cvokařů má skutečně o kolečko víc. A ti, co pracují v rádiu, jsou zdaleka nejhorší. Pověz, kdo by chtěl sedět celou noc ve studiu, poslouchat problémy ostatních a přitom vědět, že jim stejně nemůže pomoci? Beztak volají jen proto, že se cítí osaměle.“

„Nebo nadrženeš,“ dodal Tiny, který se právě vrátil do recepcce. Položil na stůl balíček a lehce se zavlnil do rytmů jazzu linoucích se sotva slyšitelně ze skrytých reproduktorů.

„Jo, nebo nadrženeš. Zchladte se, stačí brnknout doktorce Sam do pořadu Volejte cvokařovi. Vyzpovídejte se a buďte uzdraven.“

Sam po ní šlehla pohledem. Úsměv jí pomalu zmizel z tváře. „Cos to řekla?“

„Zchladte se, stačí brnknout...“

„Ne, ne, myslela jsem to o zpovědi.“

„Co? No to je přece tvoje práce,“ řekla Melba právě ve chvíli, kdy se rozezněl telefon. „Ty jsi přece něco jako kněz. No a tvoje studio se každou noc mění na hi-tech zpovědnici, nebo ne? Dokonce se tak jmenuje tvoje show. *Půlnoční zpovědi*. Mám pokračovat?“ Zmáčkla tlačítko pro přijetí hovoru

a zadívala se na svoje dokonalé růžově nalakované nehty. „WSLJ, New Orleans. Srdce jazzu a mluveného slova. Kam bych vás mohla přepojit?“

„Neber ji vážně,“ pokusil se ji uchlácholit Tiny. „Víš, jaká je... Má tě ale ráda.“

„Já vím a vážím si toho,“ prohlásila Sam, Melbina poznamka jí však nešla z hlavy. Nejspíš je jen moc vystresovaná a hledá významy tam, kde nejsou. Málo spala. Hlavou se jí pořád honily vzpomínky na poškozenou reklamní fotografii a tajemný vzkaz. Do toho ji bolela poraněná noha. Těžkopádná sádra jí už opravdu lezla krkem a zhoršovala už tak dost hrozný den. Nejdříve zavolala na policejní stanici v Cambrai, pak dlouho čekala, než se někdo objeví. Policista, který k ní přijel, ji ujistil, že znásobí hlídky v celé oblasti, a odnesl si obálku i leták s její znetvořenou podobiznou. Pak obvolala bankovní společnosti, u nichž měla vedený bankovní účet, aby si ověřila, že je Melanie opravdu všechny zablokovala. Následně s obrovskými obtížemi došla na úřad, kde si nechala vyhotovit kopii řidičského průkazu. Stavila se i u zámečníka. Poprosila ho, zda by jí mohl vyměnit všechny zámky v domě, zároveň si nechala vyrobit duplikát klíčků od auta. Pak stála asi hodinu na úřadu sociálního zabezpečení, kde si zažádala o novou kartu. Na seznamu jí už zbývala jen jedna položka, a to vyzvednout si dioptrické sluneční brýle, které si nechala na zakázku udělat. To ale může chvilku počkat. Zatím se spokojí s kontaktními čočkami a obyčejnými slunečními brýlemi.

„...ano, panu Hannahovi to vyřídím,“ řekla Melba, ukončila hovor a něco si poznamenala na papír. „Pořád nedokážu pochopit, proč tu nemáme hlasové záznamníky. Připadám

si tu jako v pravěku...“ zadívala se na Tinyho. „Hele, ty jsi machr přes počítače, nemohl bys to nějak zařídit?“

„Jasně, dělám na tom, ale máme malý rozpočet.“

„Hm, hm, to je pořád rozpočet, ratingy, podíl na trhu...“ Zakroutila otráveně hlavou. Ve světle zářivky se jí zaleskly vlasy. „No, nerada to přiznávám,“ řekla Samantě, „ale podle hromady pošty v tvé přihrádce usuzuju, že jsi svým posluhačům opravdu chyběla.“

„To mě překvapuje.“

Melbinu pozornost v tu chvíli přitáhl další hovor. Sam se s ní tedy rychle rozloučila a v doprovodu Tinyho se vydala halou, které nikdo neřekl jinak než „Aorta“. Stanice představovala hotové bludiště malých kanceláří a chodeb, výsledek celé řady různých přestaveb a renovací, jimiž budova za dvě stě let své existence prošla.

„Podívej se i na maily,“ poradil jí Tiny, než odbočil do své kanceláře, bývalé komory bez oken uprostřed ostatních kanceláří. Dovnitř se sotva vešel stolek, židle a notebook. Jedinou výzdobu Tinyho kanceláře představoval plakát krokodýla, který, jak Sam usoudila podle vpichů, jeho majitel používal i jako terč na šipky. Nikomu na stanici se ale nepodařilo vypátrat, kde je schovává.

Tiny působil na ostatní dojmem, jako by v každém okamžiku přesně věděl, co se na stanici děje. Coby dálkový student komunikací v Loyole sám navrhl a udržoval webovou stránku rádia a dokázal pomoci, kdykoliv se něco stalo s počítači. Podle Samantina názoru to byl nedoceněný génius, který občas na okolí působil jako podivín. Byl tak trochu nemotora, typický počítačový nadšenec, hlavně však skvělý pracant, který se do Sam tak nějak zamiloval. A jí nezbylo nic jiného než předstírat, že si ničeho nevšimla.

„Copak? Přišlo jich hodně?“ zeptala se a chlapec se rozzářil.

„Mraky! A ve všech najdeš to samé: Posluchači tě chtějí zpátky.“

„Ty čteš moje e-maily?“ zeptala se.

Zčervenaly mu uši. „Některé z nich přišly na obecnou adresu stanice. No a v nich se po tobě posluchači sháněli. Tvoje soukromé maily jsem samozřejmě..., ech..., nečetl.“

No *jasně*, pomyslela si pochybovačně. Než ho ale stačila pořádně vyzpovídat, zarazil ji hluboký hlas programové ředitelky. „Takže se naše zářivá hvězda skutečně vrátila!“ zazněla jí za zády slova Eleanor.

Chodbou se k nim pomalu blížila vysoká černoška se širokým úsměvem, který odhaloval zlatou korunku na jednom z řezáků. „Ale, no to se podívejme!“ řekla a ukázala na sádku. „Tomu teprve říkám zajímavý módní doplněk. Můžeš se odbelhat ke mně do kanceláře? Potřebovala bych si s tebou promluvit.“ Sam ji následovala až do Aorty, odkud zahnulý doprava k zadní části budovy. Minuly prosklené studio, kde si Gator Brown připravoval na svou směnu smyčku s jazzovými skladbami. Na proplešlé hlavě mu pevně seděla sluchátka, a jakmile zahlédl Sam, zazubil se a na pozdrav jí zamával.

„Tak, pověz,“ začala Eleanor a pokynula Samantě ke křesílku stojícímu mezi vysokými knihovnami doslova naditými různými dokumenty, deskami, kazetami a knihami, „jak dlouho potrvá, než se dáš dohromady?“ zeptala se a sama usedla za přeplněný stůl.

„Maximálně týden, alespoň doufám. Je to jen vymknuté, nic jsem si nezlomila. Můžu v klidu pracovat.“

„Super. Potřebuju tě zpátky co možná nejdřív, Sam. Poslu-

chači se po tobě ptají a konkurenční WNAB zaútočila přímo na tebe. Přesunuli Trish LaBellovou ze sedmi na devět večer, což znamená frontální útok na tvoje vysílání, které začíná od desíti. Napadlo mě, že bych tě posunula ještě o hodinu později, ale to se hned ozval Gator, jak si to představuji, jeho styl jazz se prý *musí* poslouchat pozdě v noci, jinak přijde o publikum. Podle něj by se *Půlnoční zpovědi* měly vysílat maximálně od desíti do půlnoci.“ Otevřela horní zásuvku svého psacího stolu a vytáhla z ní lahvičku jakýchsi prášků. „Hm, a manžel se diví, že mám vysoký tlak.“

Sam se ale nenechala tak snadno nachytat. „Tak počkej. WNAB vysílá na AM, my na FM. To jsou dva úplně odlišné formáty. Naše signály pokrývají jiná území, máme i jiné posluchače.“

„No, zas tak moc se nelišíme,“ oponovala Eleanor a vhoďla si na jazyk dvě pilulky. „Podívej, všichni jsme dřeli jako mezci, abychom z téhle stanice udělali to nejlepší rádio v regionu, a já nehodlám ztratit ani jednoho posluchače. Nechci ti samozřejmě vyčítat dovolenou, chraň Bůh!“ řekla a zvedla ruce v obranném gestu. „Musím ale zůstat praktická. Je to moje práce, rozumíš? Nemůžu dovolit WNAB ani žádné jiné stanici, aby nás začala válcovat.“ Na rtech se jí objevil úsměv, působil však dost falešným dojmem. V tu chvíli zazvonil telefon a ředitelka zvedla sluchátko. „Tady Eleanor... Jo... Jo, já vím.“ Aniž by pustila sluchátko, odjela na křesle k jedné z knihoven a volnou rukou v ní začala cosi hledat. „Chápu, moment, podívám se. Mluvil jsi už s obchodním oddělením?“ Její hlas zněl nervózně. Napjatě. „Rozumím... Pracujeme na tom. Cože? Jo, jo, jasně, Samanta je zpátky, takže dneska už bude vysílat... Ano, jen minutku.“ Přisunula se na

křesle zpět ke stolu, volnou rukou sevřela myš a pohledem Sam oznámila, že jejich rozhovor už skončil. „Poslouchej, Georgi, zůstaň v klidu. Řekla jsem, že to zařídím.“

Samanta se vybelhala z místnosti, ještě chvíli k ní však doléhal hlas Eleanor.

„Jo, neboj, něco vymyslím... Ano, brzy... Proboha, hlavně nevyšiluj, uklidni se... Já ti rozumím, nemusíš mít strach.“

Sam zahnula dvakrát doprava a ocitla se v chodbičce s prosklenými studií a nahrávací místností. Za jedním oknem zahlédla Gatora, jak se krčí nad mikrofonem a cosi namlouvá na pásku, jako by právě hovořil k posluchačům. Vypadal, jako by každého z nich osobně znal. V éteru působil jeho hlas klidně, nikdo by nehádal, že Gator je ve skutečnosti mnohem živější a veselejší člověk. Sam na něj zamávala a pokračovala chodbou okolo dalších studií a knihovny až k velké kanceláři, kterou sdílela s ostatními moderátory. V příslušné přihrádce na ni čekal stoh pošty. Vzpomněla si na děsivý vzkaz, co našla doma, a raději prohlížela dopisy mnohem opatrněji. V duchu si přesto neustále opakovala, že nemá žádný důvod cítit strach.

Nenašla nic neobvyklého nebo strašidelného.

Vesměš šlo o žádosti o proslovy na různých charitativních akcích nebo o přání brzkého uzdravení od posluchačů, kteří se dozvěděli o jejím zranění, reklamy, nabídky bankovních ústavů... Nic zvláštního. Rozhodla se, že se o telefonátu a anonymním dopise nikomu na stanici nezmíní a že raději znovu kontaktuje policii. Beztak ji měly jen vystrašit, ujišťovala se. Někdo si z ní zkrátka jen hloupě vystřelil.

Tak co ty kroky na verandě?

A proč se Charon choval tak divně?

Proč jsi měla ten zvláštní pocit, jako by někdo sledoval každý tvůj krok?

Několikrát se zhluboka nadechla a pak si snad po sté připomněla, že si ten hloupý žert bere příliš k srdci. Na podobné vtipálky už přece narazila několikrát. Až zámečník vymění všechny zámky, až nechá opravit bezpečnostní systém domu, až uvidí, že policie dodržela své slovo a že skutečně znásobila hlídky v oblasti, pak bude všechno v naprostém pořádku.

Nebo ne?

O několik hodin později, když už většina zaměstnanců odešla, si Sam začala uklízet na stole. Náhle ji vyrušil zvuk podpatků na podlaze. Otočila se právě včas, aby zahlédla, jak do místnosti vstupuje Melanie. Vlasý měla rozevláté a tváře červené od horkého nočního vzduchu.

„Vítej zpátky,“ pozdravila ji Melanie s úsměvem. Bylo jí pětadvacet a před nedávnem coby jedna z nejlepších absolvovala Školu všech svatých v Baton Rouge. Jako hlavní obor měla komunikace a média, jako druhý pak psychologii. Pracovala v univerzitním rádiu, pak podala výpověď a nastoupila do WSLJ, jen krátce po příchodu Sam. A stejně jako Sam ji do týmu přijala Eleanor.

„Díky.“

„Jdu dolů do krámku pro kafe a něco pořádně mastného nebo sladkého... Nejspíš beignet pořádně posypaný moučkovým cukrem. Dáš si taky?“

„Hmmm, přemýšlím o tom... Ale raději ne,“ odmítla nakonec Sam, ačkoliv se jí při představě tradiční neworleanské cukrovinky sbíhaly sliny. Odložila poštu stranou a podívala se na Melanii. „Ještě jednou ti moc děkuju za kočku i za

to, že jsi mi doma nechala kafe a mléko. Zachránila jsi mi život!“

Melanie se rozzářila. V mnoha ohledech byla ještě jako dítě... „Nezapomeň na to, až se začne mluvit o zvýšení platu.“

„To má být pokus o korupci?“

„Jednoznačně.“ Melanie se postavila do dveří a jednou rukou se opřela o jeho rám. Na sobě měla lehce průsvitné rudé šaty, tenkou černou pelerínku, boty na vysokých podpatcích a čerstvý make-up. Vypadala, jako by si šla vyrazit do města a ne do práce.

„Máš rande?“

„Doufám,“ zasmála se Melanie a pokrčila rameny. „Třeba budu mít kliku. A,“ zvedla varovně prst, „nestojím o žádné mateřské kázání o tom, že bych si měla dávat pozor. Už jsem dospělá.“

„A já snad nejsem dost stará na to, abych ti mohla dávat mateřská kázání.“

„No to máš pravdu. Stejně tak ale nechci slyšet ani žádné přátelské rady, OK?“

Sam ale věděla moc dobře sama, kdy být zticha. Melanii-ny předchozí vztahy vesměs skončily katastroficky a zlomené srdce ji nejspíš čekalo i teď. Všechny námitky si ale Samanta nechala pro sebe. Ani ona se svým milostným životem koneckonců nemohla chlubit. „Kdy končíš?“

Melanie se podívala na hodinky. „Až skončí show, stejně jako ty. Teď mi řekni, jestli opravdu něco nechceš přinést z kavárny, než zavrou. Alespoň čaj?“

„Díky, se mnou si nemusíš dělat starosti.“

„Já vím, ptám se tě kvůli té sádře. Až budeš moct znovu

chodit sama, ani mě nenapadne, abych ti něco nosila z kavárny. Takže dokud můžeš, něco si hezky poruč.“

„Když říkáš... Možná dietní kolu.“

„OK.“ Pak se Melanie zadívala na její nohu. „Asi to hodně svědčí, vid?“

„Jako čert.“

„Hned jsem zpátky.“ Zmizela tak rychle, jako se objevila. Sam si otevřela e-mail. Dlaň se jí potila na myši, srdce jí divoce bušilo, nenašla však nic, co by připomínalo výhrůžku nebo pokus o vystrašení. Pár e-mailů od fanoušků, kteří po ní chtěli, aby se vrátila, spousty hromadných e-mailů s vtipy, které smazala, aniž by je vůbec otevřela, několik obecných vzkazů, které už stejně nebyly aktuální, žádost o proslov na akci pořádané místním charitativním sdružením a další upomínka z Boucherova centra kvůli termínu příštího sezení. Pak spousty e-mailů od přátel, jeden od sedmnáctileté Leanny Jaquillardové, s níž se seznámila právě v Boucherově centru.

V kyberprostoru na ni zkrátka nic zlého nečekalo. Oddechla si.

Pak se vrátila Melanie. Na tváři měla pořád ještě zbytky moučkového cukru, v jedné ruce držela plechovku dietní koly, ve druhé kelímek s kávou. Sam mezitím odpověděla na několik e-mailů, zbytek pošty smazala.

„Díky,“ vydechla, když jí Melanie podala kolu. „Máš ji u mě.“

„Jo, a ne jednu. Za hlídání toho bláznivého kocoura bych si jich zasloužila alespoň bednu.“ Melanie se napila z kelímků, a smýla si tak zbytky cukru z tváře.

Sam si otevřela plechovku koly právě ve chvíli, kdy se ve

dveřích objevil Gator. „Začínáš za patnáct minut,“ oznámil. „Mám ještě dvě písničky, pak počasí a pak přijdeš na řadu ty.“ Otočil se k odchodu, ale ještě strčil hlavu do kanceláře. „Jo, hele, fajn, že jsi zpátky.“ V jeho slovech ale Sam moc upřímnosti nezaznamenala.

„Díky.“

„Co se stalo?“ zeptal se a ukázal na sádku.

„To je na dlouhé vyprávění. Ale v krátkosti: Kapitán naší rybářské lodi je idiot a já jsem nešika.“

Gator se nuceně ušklíbl. „No to je pro mě novinka,“ řekl a pak dodal: „No nic, musím letět. Někde ve městě čeká holka, která se už nemůže dočkat, až se se mnou seznámí.“

„Tak na to bych si nevsadila,“ poznamenala Melanie šepetem, když odešel.

„Nechápu, proč jsem se sem tak těšila,“ řekla Sam.

„Nic si z toho nedělej. Je našťvaný, protože mu chce Eleanor zkrátit show a prodloužit tu tvoji. Žárlí.“

Samanta se Gatorovi ani moc nedivila. Ze začátku moderoval ranní show, pak ho přesunuli na pátou hodinu odpoledne a pak ho strčili až na večer. I naprostému idiotovi by došlo, že postupně přichází o svůj prostor. Sam měla naopak se svými *Půlnočními zpověďmi* obrovské úspěchy, a proto Gatorova zášť padala na její hlavu.

„No nic, je na čase jít do práce,“ vzdychla Sam a postavila se. Kotníkem jí projela ostrá bolest, Sam ji však se zatnutými zuby nedala najevo. Melanie ustoupila ze dveří, aby své šéfové uvolnila průchod. „Díky, že jsi za mě během dovolené zaskočila,“ řekla ještě Sam.

„V *pohodě*.“ Melanie se zablesklo v očích. „Bavilo mě to.“

„Jsi moc dobrá.“

Dívka vzdychla a vykročila za Samantou po chodbě. „Jen bych si přála, aby si mého talentu všimlo vedení.“

„A ono si ho všimne, jenom jim musíš dát chvilku času. A co nejdříve si dodělej doktorát, samotné absolvování školy na psychologii nestačí.“

„Já vím, já vím... Díky za radu, *mami*,“ řekla se špetkou závisti v hlase. Za mikrofonem to Melanii šlo skutečně moc dobře, potřebovala jen získat trochu víc životních zkušeností a doplnit si vzdělání. Až pak bude moci dávat ostatním lidem opravdové rady. Zaskakování za Sam je jedna věc, vlastní show jíná.

„Stalo se během mé nepřítomnosti něco důležitého?“ zeptala se Sam, aby citlivému tématu unikla.

„Nic. Jen nuda, nuda, samá nuda.“ Melanie pokrčila rameny a znovu upila kávy.

„V New Orleans nikdy není nuda.“

„Ale na stanici ano. Všechno při starém, nic se tu nemění. Začaly se jen šířit drby, že WSLJ možná koupí nějaká obrovská společnost. Prý hodlá spojit několik rádií dohromady.“

„No jo, tohle se povídá od té chvíle, co jsem nastoupila.“

„Pak se nejspíš blíží změna formátu vysílání. Moderátoři se bojí, že je nahradí počítače nebo levnější vysílání odkudsi z Timbaktu.“

„Hm, tohle už jsem taky slyšela,“ poznamenala Sam.

„No jo, ale tentokrát to vypadá vážně. George mluví o obrovských sumách peněz, které jdou do počítačového vybavení. Prý chtějí snížit počet zaměstnanců, hudba by se měla pouštět už jen ze záznamů. Melba doslova šílí při představě hlasového záznamníku, jediný spokojený je tu Tiny. Čím více techniky, tím lépe, myslí si.“

„No jo, je to krok do budoucnosti,“ poznamenala cynicky Sam. Počítače brzy nahradí diskžokeje, stejně jako cédéčka nahradila vinyly a kazety. Obrovská sbírka elpíček, kterou měla stanice v archivu, zapadala prachem. Jen Toulavej Rob, nejstarší DJ v rádiu, tu a tam nějaké pustil. „Tu sbírku jen tak nedám,“ říkával od cigaret ochraptělým hlasem a smál se. „Nikdo se mě neodváží vyhodit. Kdyby to někdo zkusil, sám pámbů se za mě postaví.“

Melanie následovala Samantu chodbou. „Krom toho, že jsem dělala show, se tu jinak nedělo vůbec nic.“

„Ále, jen nelži,“ řekla Melba, která je právě mójela. „Nevěří jí ani slovo, Sam. V životě naší slečny asistentky se objevil nový mužský.“

Melanie zrudla a obrátila oči v sloup.

„Co? Opravdu?“ zeptala se Sam, než zahnula za roh a vstoupila do studia. Tahle informace ji ani trochu nepřekvapila. Melanii se v životě objevil nový mužský pomalu každý týden.

„Tentokrát to ale vypadá vážně,“ pokračovala Melba. „Věř mi, ta holka je v tom až po uši!“

„Zatím jsme se jenom párkrát sešli, nic víc,“ vysvětlovala nejistým hlasem Melanie a začala si rozpačitě pohrávat s řetízkem na krku.

„Ale zamilovala ses.“

„No asi jo...“

„Znám ho?“

„E-e.“ Melanie zakroutila hlavou a vstoupila do sousední kabiny. „Začínám monitorovat hovory,“ oznámila Samantě, která si mezitím sedla do křesla a upravila si mikrofon. Podívala se na monitor. Stiskem příslušného tlačítka mohla

kdykoliv spustit reklamu, uváděcí hudbu nebo krátké zprávy o počasí. Nasadila si na hlavu sluchátka a vzápětí jí dala Melanie kývnutím hlavy signál, že všechny linky pracují a jsou připojeny k počítači.

Sam počkala, až dozní půlminutová reklama na místní autopark, pak zmáčkla tlačítko a do éteru zazněly první tóny písničky „Hard Days Night“ od Beatles. Jakmile opět nastalo ticho, naklonila se Sam k mikrofonu a řekla: „Dobrý večer, New Orleans, po čtrnácti dnech se hlásí o slovo opět doktorka Sam. Posloucháte *Půlnoční zpovědi* na stanici WSLJ. Jak možná víte, byla jsem na dovolené v Mexiku, konkrétně v Mazatlánu.“ Opřela si lokty o desku stolu, po očku pořád sledovala monitor. „Je to nádherné romantické místo, pokud je člověk ve správné náladě. Nebudu do detailů popisovat svoji dovolenou, chtěla bych jen uvést nějaké méně závažné téma... Na rozehrátí.“

Jelikož je tohle moje první vysílání po čtrnácti dnech, ráda bych otevřela právě téma dovolených. Budeme si povídat o tom, jak mohou být stresující, přestože by měly být spíše osvěžující nebo romantické. Zavolejte a podělte se s námi o to, kam jste cestovali a jak to celé dopadlo. V Mazatlánu bylo například vedro k zalknutí, viděla jsem ale hned několik úchvatných západů slunce. Po plážích se procházely zamilované páry, korza lemovaly palmové aleje, všude jen bílý písek, piña colada...”

Pak několik minut mluvila o romantických dovolených, zopakovala telefonní číslo do studia a vyzvala posluchače, ať se ozvou. Podívala se skrz velké okno do vedlejší kabiny, kde Melanie začala pokyvovat hlavou, jak se postupně rozsvěčely linky. Jde se na to...

První volající, který se objevil na lince číslo jedna, se jmenoval Ned, na lince dvě blikalo jméno Luanda. Sam zmáčkla první tlačítko a řekla: „Dobrý večer, tady doktorka Sam. S kým mluvím?“

„Jo, tady Ned,“ ozval se ve sluchátkách nervózní mužský hlas. „Já... Ech... Jsem rád, že jste se vrátila. Váš program pravidelně sleduju a musím přiznat, že..., ech..., že se mi po vás stýskalo.“

„Díky.“ Samanta se potěšeně usmála a pokusila se Neda trochu uklidnit. „Dobře, Nede. Tak copak máte na srdci? Byl jste nedávno na nějaké zajímavé dovolené?“

„Jo... Ech... No vzal jsem starou na výlet do Portorika... Tak dva měsíce zpátky. No a... Ech... No ale byla to spíš taková zkouška... Však víte.“

„Zkouška čeho?“ zeptala se Sam.

„No... Já se v tu dobu scházel ještě s jinou. S manželkou jsme se na nějaký čas rozešli... Chtěl jsem se k ní prostě vrátit, tak jsem si řekl, že ji zkusím překvapit dovolenou v Kari-biku... Ech... No abychom to jako zase zkusili...“

„A co se stalo, Nede?“ chtěla vědět Samanta a Ned si začal do éteru vylévat srdce. Prý šlo už o druhý úlet, přiznal se, manželku ale stále miloval. Podle jeho slov to byla ta nejlepší ženská, co kdy poznal. Žili spolu už dlouhých dvanáct let. Nicméně souhlasila s výletem do Portorika, tam si našla sama milence a manžela v tom pořádně vymáchala. Ned se cítil uražený, nechápal, jak mu to mohla udělat. Romantická dovolená se tak změnila v naprostou katastrofu.

Alespoň v tomhle ohledu se s ním Sam dokázala ztotožnit.

„A jak se tedy cítíte, Nede?“ zeptala se a povšimla si, že

jméno Luanda zmizelo z monitoru. Už ji asi nebavilo čekání, tak zavěsila. Místo toho začalo na lince číslo tři blikat jméno Bart.

„Mrzí mě to a štve zároveň,“ řekl Ned. „Hlavně mě to štve. Víte, kolik mě ta legrace stála? Dva tisíce dolarů!“

„Takže jste přišel o peníze i o ženu. Proč jste si, podle vašeho názoru, začínal s těmi ostatními ženami?“ položila mu otázku.

Všechny linky se během chvíle rozblikaly jako lucerny na vánočním stromečku. Lidé se nemohli dočkat, až okomentují Nedův příběh, případně až převypráví ten svůj. Na dvojce čekala Kay, na trojce Bart, na čtyřku se znovu vrátila Luanda.

Sam si ještě chvíli povídala s Nedom a pak dala slovo Kay, naštvané ženě, která by Neda se všemi dalšími nevěrníky nejraději viděla viset na lampách pouličního osvětlení. Samanta si úplně představovala, jak jí vzteky stoupá z nozder pára. Pak přepnula na linku číslo tři a vyposlechla si Barta. Vyrazil si s přítelkyní na Tahiti, ta se však odmítla vrátit.

Na rádiových vlnách se pak ještě dlouho nesly různé příběhy, vztek, smích i zoufalství. Sam jen tu a tam vysílání přerušila, aby pustila reklamu nebo aktualizovanou předpověď počasí. Čas rychle ubíhal a Sam se už cítila, jako by byla jednou nohou na odchodu. Jak mluvila se svými posluchači, vytrácely se jí z mysli i vzpomínky na anonymní dopis a telefonát.

Po třech hodinách vysílání dopíjela už druhé kafe a už se chystala na konec, když se rozhodla přijmout ještě jeden hovor. Volající se podle nápisu na monitoru jmenoval John.

„Tady doktorka Sam, doufám, že prožíváte hezký večer.“

„Ano. Já ano,“ ozval se ve sluchátkách příjemný mužský hlas.

„Mohl byste se nám představit?“ zeptala se kvůli posluchačům.

„Jsem John.“

„Dobrý večer, Johne. Tak o čem byste si chtěl povídat?“ zeptala se a sáhla po svém hrnku kávy.

„O zpovědi.“

„Dobře.“

„Takhle přece nazýváte svoji show,“ konstatoval.

„Ano, Johne, to je pravda. A teď mi povězte, co máte na srdci.“

„Znáš mě.“

„Ano? Znáš vás? A odkud?“

„Jsem John z tvé minulosti.“

Samanta marně tápala v paměti. „Já ale znám spoustu Johnů.“

„No tak o tom nepochybuju.“ Zaslechla v jeho hlase opovržení? Nebo povýšenost? Co je to sakra za chlapa? Nejvyšší čas ho trochu popohnat.

„A je něco, o čem byste si chtěl povídat?“

„O hříších.“

Sam v tu chvíli málem upustila hrnek na stůl. Krve by se v ní nedořezal. Ten hlas...! Byl to stejný hlas jako na záznamníku! Závoj bezpečí, který na sobě celý večer cítila, se náhle roztrhl. „A o jakých hříších?“

„O těch tvých.“

„O mých hříších?“ Kdo je to? Musí se ho zbavit. Co možná nejrychleji.

„Lidé za svoje hříchy platí.“

„A jak?“ zeptala se s divoce bušícím srdcem. Zadívala se na Melanii, ta ale jen kroutila hlavou. John s ní musel během monitorování hovoru mluvit o něčem jiném.

„To uvidíš,“ řekl. Sam gestikulovala Melanii, aby ji ihned odpojila. Doufala jen, že ji dívka pochopí. Už si byla stoprocentně jistá, že jde o stejného hajzla, který jí nechával vzkaz na záznamníku.

„Asi bych za ně měla pykat,“ řekla. Nervy měla napjaté k prasknutí.

„Ano, přesně tak. Zpověď, Samanto, půlnoční zpověď.“

Bože, je to on! „Dobře, беру na vědomí.“

„To je od tebe moudré, Samanto. Bůh ví, co jsi udělala. A já také.“

„Co jsem udělala?“

„Přesně tak, ty běhno s příliš horkou krví. Oba to moc dobře víme...“

V tu chvíli ho Sam vypnula. Koutkem oka zahlédla, jak Melanie zuřivě ukazuje na hodiny na stěně. Do konce pořadu zbývalo pouhých dvacet vteřin. Telefonní linky blikaly jako o závod. „Víc už dneska nestihneme,“ řekla Sam. Ze všech sil se snažila vzpamatovat ze šoku, jen s maximální námahou se jí podařilo zmáčknout tlačítko, kterým spouštěla ukončovací znělku. Když dozněly poslední tóny, naklonila se k mikrofonu a řekla: „Tady je doktorka Sam, která se s vámi pro dnešek loučí. Opatruj se New Orleans, dobrou noc všem. Ať máte dnes jakékoliv trápení, vždycky přijde zítřek, na to nezapomínejte... Dobrou noc a sladké sny...“

Rychle pustila reklamy, odsunula mikrofon a na židli po odjela od stolu. Pak si z hlavy sundala sluchátka, nahmatala berli, postavila se a jako v mrákotách opustila kabinu.

„Jak jsi toho chlapa mohla pustit do vysílání?“ zeptala se Sam, když se s Melanií sešla na chodbě.

„Lhal mi.“ Melanie měla rudé tváře, čelisti zaťaté v obranném gestu. „Kde je sakra Tiny?“ Přecházela po chodbě. „Má pět minut na to, aby nachystal další show,“ stěžovala si a nervózně kolegu vyhlížela.

„Zapomeň na Tinyho. Co ten poslední volající?“ Sam se celá třásla. Zuřila. Bála se.

„Copak já vím?“ Melanie rozhodila zoufale rukama. „Podvedl mě. Řekl, že by chtěl něco říct o ráji a ztraceném ráji... Prostě mě nic špatného nenapadlo, tak mě ukřižuj!“

Sam se při jejích slovech zachvěla. „Podívej, vynechej z toho odkazy na Bibli, ano?“

„Co se stalo, stalo se. Už se to nebude opakovat, OK? Už jsem řekla, že se ti omlouvám.“

„Ne... Tos teda neřekla. Navíc jsi to podělala. Přesně takové hovory musíš vytrýdit a...“ Samanta se zarazila uprostřed věty. Uvědomila si, že svou asistentku peskuje neprávem. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Přeháním to... Promiň.“

„Amen... Teda, omlouvám se. Nechtěla jsem použít ,další odkaz na Bibli.“ Prsty naznačila symbol uvozovek a obrátila oči v sloup. Sam se, navzdory silnému rozrušení, musela zasmát.

„Zapomeň na to.“

„Zkusím to,“ řekla Melanie a dál hledala Tinyho. Chodila po chodbě, nakukovala do odemčených místností, u těch zamčených alespoň zkusila vzít za kliku. „Jestli se tu Tiny neukáže, než napočítám...“

„Ráj,“ zamumlala si pro sebe Sam, když jí došlo, co měl

volající na mysli. Opřela se o dveře, za nimiž se skrýval archiv elpíček Toulavého Roba. „On nemluvil o nějakém romantickém ráji... Narážel na Miltonův *Ztracený ráj*!“

„Cože?“

„Ten poslední volající mluvil o Miltonově knize. O vyhnání ďábla z nebes.“

Melanie se zarazila. „Myslíš?“ Pozdvihla pochybovačně obočí. „Jako že je na starou literaturu?“ Podle všeho o Samantiné hypotéze upřímně pochybovala.

„No určitě... Tam se, alespoň myslím, taky píše o hříchu, odpuštění, trestu,“ vysvětlovala. Ani trochu se jí ale nelíbilo, kam se ve svých myšlenkách vydala. Zadívala se své asistenci, která nyní stála jen pár kroků od ní, přímo do očí a rozhodla se jít s pravdou ven. „Tohle nebylo poprvé, co mě ten chlap kontaktoval. Našla jsem podobný vzkaz včera na záznamníku.“

„Cože?“ Melanie na ni vytřeštila oči, na Tinyho náhle úplně zapomněla. „Volal ti, když jsi byla v Mexiku?“

„Přesně tak.“

„Ale počkej... Já myslela, že nemáš číslo v seznamu.“

„To taky nemám. Existuje ale spousta způsobů, jak si může číslo opatřit, uvědom si, v jakém světě žijeme... Kdokoliv se ti může nabourat do počítače a najít si o tobě všechny záznamy. Od kreditek až po řidičák. Šikovný člověk takové telefonní číslo vyštourá během chvilky.“

„Stejně tak se dostane i přes monitoring příchozích hovorů,“ poznamenala Melanie a zamračila se. „Je mi to líto, Sam,“ řekla po chvilce mlčení. „Prostě mě doběhl.“ Odhrnula si vlasy z ramenou. „Takže co? Teď máš svého dvorního magora? Ech, promiň... Já vím, že bych to neměla říkat...“

Připadá mi ale, že tomu chlapovi musí nutně šplouchat na maják.“

„No jasně, jsem cvokařka, je to moje specializace.“

V tu chvíli se na chodbě ozvaly kroky a zpoza rohu se vynořil Tiny. Málem vrazil do Melanie.

„Hej, dávej bacha!“ vykřikla a probodla ho svým charakteristickým pohledem. „Za pár minut začíná další show, kde se, do háje, flákáš?“

„Byl jsem venku.“

„Proboha, to se mi snad zdá... Copak nevíš, že je vysílání?“

„Klídek,“ houkl na ni Tiny přes rameno. Sam udeřil do nosu silný zápach cigaretového kouře, když kolem ní procházel. „Všechno zvládám.“

„Jednou mě z tebe klepne pepka.“

„Proč? Jsi snad ředitel stanice?“

„Ne, ale...“

„Dej si oraz, Melanie. Řekl jsem, že mám všechno pod kontrolou.“ Tiny se na ni přísně zadíval a Melanie, která pro ostré slovo nikdy nešla daleko, se jen bezradně nadechla a řekla: „Fajn. Prostě pohni.“

Sam tuhle přestřelku pochopila jako signál k odchodu. Byla unavená, rozrušená, kotník ji navíc bolel jako ďas. „Uvidíme se zase zítra,“ řekla, odbelhala se zpátky do kabiny, vzala si kabát i novou kabelku a zamířila kolem řady kanceláří až k výtahům. Pořád měla pocuchané nervy a najednou jí takhle stará budova s celým labyrintem chodbiček a místnůstek připadala mnohem nepřátelštější než obvykle. „Nech toho,“ přikázala si, když kabina výtahu zastavila v přízemí. „Máš jen bujnou fantazii.“ U vchodových dveří přiložila kartu k elek-

tronickému zámku a o chvíli později už vstupovala do vlhké neworleanské noci.

Vzduch nasládle voněl, byl horký a dusivě tísnivý. Na rovných ulicích viděla projet jen pár aut, cítila těžkou vůni řeky, světlo pouličních lamp se odráželo od zvlhlých listů vysokých palem lemujících Jackson Square. Kolem bylo pořád docela dost lidí a Sam se nemohla zbavit úvah, zda někdo z nich náhodou není „její dvorní magor“, muž, který jí svým příjemným hlasem dokáže zmrazit krev v žilách.

Nechtěla se až na parkoviště trmácet se sádrou na noze, tak si raději zamávala na taxi. Během krátké cesty sledovala chodce, kteří z ulic patrně nikdy nezmizí. Ať se děje, co se děje.

Jeden z nich proti tobě něco má. Ale proč, Sam? Proč chce, abys pykala? A za co? Co je to zač? A hlavně, jak moc je nebezpečný?

Uvelebila se na sedačce a zadoufala, že od něj bude mít pokoj. „John“, tajemný volající, ji konečně kontaktoval přímo. Třeba mu to bude stačit.

A přesto, jak tak projížděla nočním městem, vybavila si leták s vystříhanýma očima. V tu chvíli věděla s naprostou jistotou, že tohle je teprve začátek.

3. kapitola

Měsíc se schovával za těžkými černými mraky. Z nebe se táhly provazy deště, foukal silný vítr, který čeřil jinak klidnou hladinu jezera Pontchartrain. Wheelerova loď se ve vichru divoce kymácela, plachty se vzdouvaly, mokrá paluba se leskla. Ignoroval nepřízeň počasí i vědomí, na jak bláznivou misi se vydal. Bezesporu je na špatném místě a ve špatnou dobu. Měl by svinout plachty a raději zapnout ten zatracený motor. Chtěl ale plout co možná nejtíšeji, navíc jeho dobrodružná povaha přijala řádění živlů s nadšením.

Věděl, že tohle je jeho šance, a za žádných okolností si ji nechtěl nechat proklouznout mezi prsty.

Zapřel nohy na kluzké palubě, jednou rukou pevně sevřel kormidlo, tou druhou si k očím přiložil ten nejsilnější dalekohled, jaký lze koupit. Pak rychle pohledem našel starý dřevěný dům, který nyní obývala Samanta Leedsová.

Doktorka Samanta Leedsová, poopravil se v duchu. S. Leedsová, Ph.D. Dostatečné vzdělání na to, aby mohla ostatním kecat prostřednictvím rozhlasového vysílání do soukromí. I kdyby jim to mělo ublížit.

Zatnul zuby, vzápětí za tenkými závěsy zaznamenal pohyb. Pak ji uviděl. Sevřel pevněji dalekohled, připadal si jako šmírák, přesto sledoval, jak se populární psycholožka prochází po domě. Podíval se na hodinky. Čtvrt na čtyři ráno.

Byla přesně tak krásná, jak ji ukazovaly reklamní materiály. S rozcuchanými vlasy a napůl rozepnutou noční košilí, jejíž lem sahal těsně pod zadek, možná dokonce ještě hezčí. Místnost vybavenou starožitným nábytkem osvětlovaly lampičky od Tiffanyho. Zahlédl dokonce část sádky, která jí zakrývala kotník a lýtko levé nohy. Už o tom věděl. Údajně se zranila při nějaké nehodě v Mexiku.

Sevřel rty a pustil se kormidla, k němuž se přitiskl bokem, aby se nehýbalo. Cítil, jak mu déšť teče za límec parky. Silný vítr mu už dávno strhl z hlavy čepici, do očí mu vháněl vlasy. Přesto dalekohledem ani na okamžik neuhnul od starobylého domu v lesíku dubů, z jejichž mohutných větví visely chumáče tilandsie. Někaké zvíře, patrně kočka, se proplížilo čtvercem světla, které na zem vrhalo jedno z oken. Ihned se ale ztratilo v křoví pod verandou.

Tyler se ale soustředil na interiér domu. Na okamžik ztratil Samantu z dohledu, ihned ji však zase našel. Skláněla se na zem pro berlu. Noční košilka se jí vytáhla vzhůru a nabídla Tylerovi navýsost příjemný pohled na bílé krajkové kalhotky napínající se na dokonale tvarovaných pevných půlkách zadečku.

Pocítil zašimrání v rozkroku. Zaskřípal zuby a ignoroval veskrze mužskou reakci na tak líbezný pohled, stejně jako ignoroval teplý déšť, který smáčel čočky dalekohledu.

Nesměl o ní přemýšlet jako o ženě.

Potřeboval ji. Byl rozhodnutý lhat jí do očí. Zneužít ji. Na nic jiného nechtěl ani pomyslet.

Bože, byla ale tak zatraceně hezká... ty nohy...

Rázem se napřímila, jako by jeho pohled vycítila.

Otočila se a zamířila k oknu. Dlouho se dívala do tmy před sebou, zelené oči jí svítily, vlasy měla rozčuchané, nebyla nalíčená. Jako by teprve teď vstala z postele. Tep se mu nepatrně zrychlil. Doktorka Leedsová přiblížila obličej k oknu a přimhouřila oči. Možná zahlédla siluetu jeho lodi, nebo dokonce jeho samotného, jak stojí u kormidla. Pak se zadívala přímo do čoček dalekohledu, jako by mu četla myšlenky.

Blbost.

Je příliš daleko.

A dnes v noci je tma jako v pytli.

Tyhle představy mu do mozku vnuká jen jeho příliš bujná fantazie.

Ano, existovala jistá možnost, že zahlédla bílé plachty, nebo jak si před chvílí posvítíl baterkou, ale i kdyby ano, pořád by viděla jen maličkého člověka na lodi. Bez dalekohledu by nebyla schopná ho poznat a už vůbec ne uhodnout, jaké ho ženou pohnutky.

Super...

Na setkání tváří v tvář má ještě dost času. Bude muset lhát, aby od ní získal, co potřebuje. Na zlomek vteřiny pocítil výčitky. Zatnul zuby. Na to, aby si to rozmyslel, už neměl čas. Byl odhodlaný. Doktorka Leedsová mezitím vystoupala do patra a zavřela okenice.

Škoda. Rozhodně se na ni nekoukalo špatně. Naopak.

A právě to by mohl být problém.

Doktorka Samanta Leedsová byla mnohem hezčí, než potřeboval...

• • •

„Takže jsi určitě v pohodě?“ zeptal se David už po páté za posledních deset minut. Sam si přitiskla bezdrátový telefon k uchu, přešla k oknu a zadívala se do mlhavého rána. Pontchartrainské jezero mělo tmavě šedou hladinu, která se jen pozvolna pohybovala, ostatně stejně jako mraky na obloze.

„Jo, jo. Neboj.“ Že jsem radši nedržela jazyk za zuby, říkala si v duchu Samanta. Když David zavolal, uvědomila si, že by tak jako tak zjistil pravdu. Dříve či později tahle zpráva stejně mezi lidi pronikne. „Mluvila jsem s policií, nechala jsem si vyměnit zámky. Budu OK, nemusíš si dělat starosti.“

„Stejně se mi to nelíbí, Samanto.“ Sam si dokázala představit, jak mu samým nadšením cukají koutky. „Možná bys tohle varování měla chápat jako signál..., znamení..., k tomu, abys změnila svůj život. Vydala se jiným směrem.“

„Jako znamení?“ zopakovala a zadívala se na rozlehlou hladinu jezera. „Jako že ke mně promlouvá Bůh? Podobně jako v Bibli mluvil prostřednictvím hořícího keře?“

„Podívej, nemusíš být sarkastická,“ napomenul ji.

„Jasně, máš pravdu a já se moc omlouvám.“ Opřela se boky o křeslo. „Jsem prostě trochu přepjatá, v noci jsem špatně spala.“

„To docela chápu.“

A to mu ani neřekla o té lodi. Byla si naprosto jistá, že jen kousek od svého břehu zahlédla loďku. Všimla si totiž světýlka, a když se pak do toho místa zadívala, rozeznala i bílé plachty a siluetu nějakého muže. Nebo ji viděla jen ve svojí hlavě...?

„A kde jsi zase ty?“ zeptala se a natáhla se k nočnímu stolku pro pletací jehlici, kterou podědila po mámě, a kterou teď našla v komoře. S provinilým pocitem ji pak zastrčila pod

sádru a poškrábala se. Doktor by jí za to určitě přerazil ruku, kdyby ji viděl, ale ten je koneckonců daleko v Mexiku, a jestli bude mít štěstí, už ho nikdy neuvidí.

„Jsem v San Antoniu, ale jsem tak trochu zklamaný. Stojím u okna svého hotelu a dívám se na River Walk. To je ta slavná síť říčních kanálů s promenádami, určitě jsi o tom už slyšela... No je tu ale strašná mlha a já sotva dohlédnu na druhou stranu kanálu.“ Vzdychl, pak na chvíli vypadlo spojení. „...kdybys tu tak byla se mnou. Mám na pokoji obrovskou vírivku a krb. Mohlo to být fajn.“

Jo, anebo naopak strašné. Moc dobře si vzpomínala na Mexiko. Moc dobře si vzpomínala, jak ji David dusil, jak se hádali. Jak ji přemlouval, aby se odstěhovala zpátky do Houstonu. Když odmítla, ukázal jí dosud tajenou stránku své osobnosti, která se jí ovšem ani trochu nelíbila. Celý zrudl, nad pravým okem mu zcela zřetelně tepala žilka. Ruce zaťal v pěsti a oznámil jí, že takovou nabídku by odmítl jen totální idiot. Je konec, uvědomila si v tu chvíli Sam.

„Já myslela, že jsem ti dost jasně vysvětlila, jak jsem se cítila,“ řekla a zadívala se na kapku pomalu stékající po okenním skle. Vytáhla si jehlici zpod sádry a hodila ji na stůl.

„Doufal jsem, že jsi změnila názor.“

„Nezměnila. Davide... Takhle by to nefungovalo. Bude to znít otřepaně, ale... Napadlo mě, že ty a já bychom...“

„...radši měli zůstat jen přáteli,“ dokončil za ni větu suchým hlasem David.

„Nemusíš do té věty zbytečně vkládat slovo ‚jen‘. Přátelství je přece krásná věc.“

„Já ale vůči tobě necítím přátelství,“ řekl a Samanta si představila, jak vážně se asi právě tváří. Vypadal dobře. Měl

atletickou postavu, byl dokonce tak pohledný, že si ještě na vysoké přivydělával jako občasný model pánské konfekce. Sam viděla i pár katalogů, které to dokazovaly. Ženám se hodně líbil. I Samantě. Nebo si to alespoň myslela. Za ty dva roky, co spolu chodili, si k němu však nikdy nevybudovala hlubší vztah. Vlastně ani nevěděla, proč se do něj nedokázala zamilovat. Byl hezký, inteligentní, měl správný věk a opravdu výnosnou práci. City si ale přikázat nemohla.

„Je mi to líto, Davide.“

„Opravdu?“ zeptal se jedovatě. David Ross nerad prohrával.

„Ano,“ řekla a myslela to upřímně. Nerada by mu ublížila, zároveň by ale chtěla, aby to tentokrát už bylo definitivní.

„V tom případě si asi nebudeš přát, abych tě doprovázel na tu benefici, o které jsi mluvila.“

„Myslíš dobročinnou aukci v Boucherově centru?“ zeptala se váhavě. Pak jí došlo, že o tom s Davidem mluvila už před několika měsíci. „Ne, máš pravdu, asi bude lepší, když půjdu sama.“

David se na chvílku odmlčel, jako by čekal, že přece jen změní názor. Sam ale nic měnit nehodlala. Napětí mezi oběma telefonními přístroji by se dalo krájet.

„Fajn,“ řekl nakonec. „Už si asi nemáme co povídat. Měj se, Samanto.“

„Ty taky.“ Srdce jí poskočilo. Zavěsila a řekla si, že takhle je to pro ni nejlepší.

Každý z jejích přátel si bude ťukat na hlavu. Nikdo nedokáže pochopit, jak je možné, že si ho ihned nevzala. „Na tvém místě bych se ho chytila a odvedla ho k oltáři dřív, než by stačil říct ‚předmanželská smlouva‘,“ poradila jí asi před mě-

sícem kamarádka Corky. V tu chvíli se jí zlověstně zablýskly oči, podobně se jí na ruce blýskaly i tři snubní prstýnky, vzpomínky na předchozí manželství. „Nechápu, nad čím si můžeš tak lámat hlavu.“

„Už jsem jednou vdaná byla a moc dobře vím, co všechno manželství obnáší.“

„Každé je trochu jiné,“ poznamenala Corky, ulomila si kousek chleba a zadívala se na Mississippi, na jejímž břehu stála restaurace, ve které právě seděla.

„Důležité ale je, že nikdy nenajdeš lepší partii, než je David, to mi věř.“ Corky vážně pokývala hlavou, až se jí roztančily zlatavé lokny.

„Tak si ho vezmi sama.“

„Taky bych si ho vzala, ani na vteřinku bych nezaváhala. On ale miluje tebe.“

„Co? Ten? David miluje tak akorát sám sebe.“

„Ale, nepřeháněj, Sam. Počkej, až se vrátíš z Mexika, to budeš mluvit úplně jinak,“ řekla Corky s významným úsměvem. Jako by snad horký písek, vroucí vzduch a žhavý sex mohly změnit Samantiny city. Samozřejmě se také nic neměnilo. Písek sice byl horký a vzduch vroucí, sex ale neměli žádný. A Sam to považovala za svůj problém, ne Davidův. Jednoduše toho chlapa nemilovala. Tečka. Něco jí na něm neobyčejně lezlo na nervy. Byl jedináček, vynikající student a zvykl si, že všichni skáčou, jak on píská. A že pískal často...

Život by měl mít nějaká pravidla, myslela si. Věděla však, že nemá vůbec žádná.

„Víš... Ne každý mužský je jako Jeremy Leeds,“ poznamenala Corky. Při zmínce o bývalém manželovi Sam mírně ohrnula nos.

„Díky Bohu.“

Corky zamávala na číšníka, aby jí přinesl další sklenici chardonnay, Sam s nepřítomným pohledem usrkávala polévku a snažila se z hlavy rychle vymazat vzpomínky na ex-manžela.

„Možná ses přes něj ještě úplně nepřenesla.“

„Cože? Přes Jeremyho?“ vytřeštila na kamarádku oči.
„Prober se!“

„Na takový druh rozchodu se zapomíná jen těžko.“

„O tomhle vím hodně,“ ujistila ji Sam. „Je to moje práce, víš?“

„Ale...“

„Jeremy se zamilovával do svých studentek a manželský slib nebral příliš vážně.“

„OK, OK, takže Jeremyho můžeme pustit z hlavy,“ řekla Corky a zamávala rukou, jako by veškeré myšlenky na Jeremyho Leedse skutečně chtěla odehnat jako nepříjemný zápach. „Tak co ti vadí na Davidovi? Vypadá na tebe příliš dobře?“ Zvedla prst. „Ne? Tak je příliš vhodný? Nikdy nebyl ženatý, nemá děti ani jiné závazky.“ Zvedla další prst. „Ahá, možná je příliš bohatý... Nebo příliš schopný? Má příliš dobrou práci? Proboha, co vlastně dělá? Šéfuje síti hotelů?“

„Je jednatelem a ředitelem prodeje řetězce Regal Hotels pro celý východ Spojených států.“

Corky se svezla na opěradlo židle a chytla se za hlavu.
„No jasně a máme to tady. On je pro tebe prostě příliš dobrý.“

To sotva, pomyslela si už tenkrát Samanta. S Corky, bývalou spolužačkou z L. A., ale vždycky měla zcela odlišné názory. Na kluky, na dvoření i na svatbu. Jeden rozhovor s kamarádkou její postoj nezměnil a výlet do Mexika ji jen

utvrdil v přesvědčení, že David Ross pro ni zkrátka není vhodným mužem. No a co? Nepotřebovala chlapa, vlastně teď ani žádného nechtěla. Probrala se ze zamyšlení a znovu se zadívala na hladinu jezera... Kde si představila záhadného muže na palubě jachty, jak ji uprostřed noci pozoruje dalekohledem. Musela se té představě zasmát. „To už vážně přeháníš,“ řekla si nahlas a pak se s Charonem v patách vydala do koupelny. Tam si nohu v sádře strčila do igelitového pytle, pronesla krátkou, zato vřelou modlitbu, aby jí tu zatracenou věc co nejdříve sundali, a vstoupila do sprchy. Myslela na Davida, na člověka na jezeře, na svůdný mužský hlas v telefonu, na zohyzdžený reklamní leták sebe sama.

Zachvěla se.

Pak zavřela oči, pustila horkou vodu a plně se oddala jejímu příjemnému náručí.

4. kapitola

„Co se tu sakra v noci stalo?“ Eleanor se třásl vzteky hlas, tvářila se rozruženě. Pronásledovala Samantu po Aortě WSLJ a dožadovala se vysvětlení.

„Neslyšela jsi o tom volajícím?“ zeptala se Sam a postavila odkapávající deštník do rohu místnosti, pak k němu přistavila i berli.

„O tom volajícím slyšel celý New Orleans, proboha! Byl v rádiu, nebo jsi snad zapomněla? Kdo to je a jak se, sakra, dostal přes monitoring?“

„Oklamal Melanii. Mluvili jsme o dovolených a on začal o ráji...“

„Jo, tohle vím,“ řekla Eleanor, zatímco si Sam sundávala kabát. „Mám to všechno nahrané a slyšela jsem to už alespoň desetkrát. Mě ale zajímá jiná věc,“ prohlásila a namířila prstem přímo na Sam, která si věšela kabát na věšák. „Kdo je ten chlap a co po tobě chce?“

„Netuším.“

„Musíš mít přece alespoň podezření, ne?“ Eleanor studo-

vala každičkový detail Samantiny tváře. „Určitě existuje něco, co mi neříkáš. Může to třeba souviset s tou nehodou v Mexiku?“

„To si nemyslím.“

„A co tvůj ex? Pamatuju si ho ještě z doby, kdy jsme spolu pracovaly v Houstonu.“

„Ne, to těžko. Jeremy by takových telefonátů nebyl schopen. Je to hluboko pod jeho úroveň.“

„Pořád tu ale žije, nebo ne? Učí v Tulane.“

„Vzdej to, Eleanor, OK? Jeremy se znovu oženil, to, co mezi námi bylo, už dávno, dávno zmizelo,“ řekla Sam.

„OK... Ale někdo ti zavolal a já chci vědět, kdo. Ani nevíš, jak ráda bych měla na stanici zařízení na vypátrání hovoru. Také jsem to navrhovala, ale Georgeovi se to ani trochu nelíbilo.“

Sam se cynicky usmála. „Třeba budeme mít štěstí a John zavolá znovu.“

Eleanor pak Sam doprovodila do kuchyně, kde se právě vařila káva a ve vzduchu vonělo chilli, které si někdo ohříval k obědu. Místnost byla zařízena v ryze utilitárním stylu, za dvě stě let své historie už mnohokrát změnila podobu. Uprostřed stály tři kulaté stolky, u nich pár opotřebovaných židlí, na lince pak mikrovlnka a vedle linky lednice. Bíle natřené stěny pokrývaly nevzhledné poličky, jediným původním prvkem pak bylo francouzské okno, které kdysi vedlo na maličkou verandu. Okno se už ale dávno nepoužívalo a bylo zamčené.

Sam zamířila rovnou ke kávovaru a nalila si.

„Kdy ti sundají sádku?“ zeptala se Eleanor, která svůj hněv už podle všeho opět kontrolovala. Sam vzala z poličky její

hrnek s nápisem „Slyším, co mi říkáš, jenom tomu nevěřím“ a ten také naplnila kávou.

Sam ale moc dobře věděla, že její šéfová věc s tajemným volajícím nepovažuje za vyřízenou. To zkrátka neměla v povaze, byla jako pitbul, který větrí kost. Nikdy se nevzdávala.

„Možná zítra. Už mě vážně nebaví tahat s sebou kilo navíc,“ řekla a zvedla nohu i se sádrou. „Zítra v jedenáct mám sraz se svým ortopedem, tak ho snad přemluvím.“

„Super.“ Eleanor si odsunula židli od nejbližšího stolku a mávla na Sam, aby si k ní přisedla. „Teď ti musím něco říct. Od chvíle, kdy včera volal ten magor, jsme doslova zavaleni maily, telefonáty a dopisy. Nepřeháním, ani je nestíháme číst!“ Uchopila hrnek do svých dlouhých prstů a oči se jí rozzářily. „George je bez sebe štěstím.“

„Hm, to si umím představit,“ zamumlala Samanta a bavila si majitele rádia. Byl vysoký, tmavovlasý, pohledný, zatraceně výmluvný... A také pořádný hamoun. Udělal by všechno, aby zvýšil poslechovost a rating.

Sam zdvihla svoje kafe ze stolu a zafoukala na jeho kouřící hladinu. „Asi bych k tobě měla být upřímná,“ řekla, ačkoli si moc dobře uvědomovala, jak velkou chybu dělá.

„Copak se stalo?“

„Včera to nebylo poprvé, co mě ten chlap kontaktoval.“

„Cože?“ Eleanor v tu chvíli na kafe úplně zapomněla a zabodla do Sam tázavý pohled.

„Už je to tak... Nechal mi vzkaz na záznamníku. Myslela jsem, že ti to Melanie řekla.“

„Ještě nepřišla.“

„Aha, no... Zkrátka našla jsem doma vzkaz na záznamníku a dopis, ve kterém byl můj leták. Někdo z něj akorát vystříhl oči.“

„Nepovídej...“

Sam sledovala, jak se pohled Eleanor plní znepokojením. Když jí vyprávěla o tom, jak se vrátila z dovolené a našla dopis se vzkazem na záznamníku, natáhla se její šéfová přes stůl a chytla ji za ruce. „Zavolala jsi policii, že jo?“

„Já ti to neřekla? Aha, promiň... Ano, zavolala, nemusíš se bát.“

„Bát se je tou nejdůležitější součástí mojí práce... No a co ti teda řekli policajti?“

„Řekli, že znásobili počet hlídek v okolí.“

Eleanor se zamračila. „A byli vůbec u tebe doma?“

„Ještě ne,“ odpověděla Sam.

„A proč?“

„Já tam taky spíš nebyla...“

„Ty se mi snad jenom zdáš...,“ vzdychla Eleanor a zle se na Sam zamračila. „Tak podívej, naše stanice rozhodně nespadá pod jurisdikci policie v Cambrai. Takže ty se teď zvedneš, milostivě odkráčíš do mojí kanceláře, zavoláš znovu na policii a řekneš jim o tom anonymu do studia. Jo a drahoušku, jestli to neuděláš ty, udělám to já, jasné?“

„Ano.“

„To bych prosila...“ Eleanor se tvářila neústupně. „Až dopiješ kafe, půjdeš rovnou do mojí kanceláře a zavoláš tam.“

„Chtěla jsem zavolat zítra.“

„A proč, prosím tebe, čekat?“

„Chtěla jsem vědět, jestli ten magor zavolá i dneska,“ vysvětlovala Sam. „Třeba jde jen o jednorázovou akci.“

„Tak o tom silně pochybuju. Už jen proto, že ti nechal vzkaz i doma.“

„Říkala jsi přece, že stanici zaplavily telefonáty. To zna-

mená jediné: Rozšiřující se publikum,“ namítala Sam. „Není tohle přesně to, co všichni chceme?“

Eleanor poklepala ukazovákem na svůj hrnek. „Jo, to jo... Přesto si myslím, že si zahráváš s ohněm,“ řekla. Zcela evidentně si ale s touhle myšlenkou sama pohrávala.

„Asi ano. Vyděsil mě. Chtěla bych ale také zjistit, co ho k tomu vede. Zatím byly ty jeho výhrůžky dost vágní. Zajímalo by mě, proč to vlastně dělá.“ Jediným mocným douškem dopila svoje kafe. „A moje posluchače určitě taky.“

„No, možná...“

„Hele, jestli mi ten pošuk ještě jednou zavolá, tak nebudu na nic čekat a znovu kontaktuju policii, slibuju,“ řekla Sam, naslinila si ukazovák s prostředníkem pravé ruky a oba prsty zdvihla do vzduchu.

„Přisaháš?“

„Přisahám na holý pupek, oslí uši...“

„Dobře, dobře, to stačí...“ přerušila ji Eleanor s úsměvem. „Musím ti ale znovu říct, že se mi to ani trochu nelíbí.“

„Co se ti nelíbí?“ ozval se za nimi hrubý hlas. Ode dveří k nim mířil Toulavej Rob oblečený spíše jako do maškarního průvodu než za mikrofon s hromadou cédeček. Voněl cigaretovým kouřem a deštěm, z krempy stetsonu mu odkapávala voda.

„Ale, Sam by chtěla znovu do vysílání, aniž by předtím zavolala policii a informovala ji o svém soukromém pošukovi.“

Na Robově ošlehané tváři se objevil široký úsměv. „To není žádný soukromý pošuk, podle počtu telefonátů a dopisů Sam včera poslouchala půlka města. Překvapuje mě spíš,

že ti poldové nevolali sami.“ Položil Samantě na rameno kostnatou ruku.

„Ti mají asi na práci důležitější věci,“ řekla.

„Dobře, dobře, to by pro teď stačilo,“ vstoupila do hovoru opět Eleanor a nervózně se podívala na hodinky. „Za deset minut mám nějaké jednání. Slib mi jenom, že budeš opatrná.“

„Já jsem vždycky opatrná.“

Eleanor jí věnovala pobavený pohled. „Jasně, a já jsem Sněhurka a sedm trpaslíků. Ne, podívej, já to myslím vážně, Sam. Moc toho chlapa neprovokuj. Nikdo neví, jak může být nebezpečný. Co když fetuje? Nebo je to nějaký vyšinutý blázen? Prosím,“ řekla a rozpráhla ruce, „nic nelámej přes koleno.“

„Jsem psycholožka, neboj. Na tyhle věci jsem zvyklá.“

„Dobře, jak chceš,“ zamumlala Eleanor polohlasem a odpochoďovala z místnosti.

„Má recht, holka,“ poznamenal Toulavej Rob a posadil se. Posunul si klobouk do týla a zabodl do Sam modré oči, které už toho viděly opravdu hodně. „Nedělej blbosti, OK?“

„Udělám, co bude v mých silách, kovboji Robe. Opravdu,“ pronesla s předstíranou obřadností. Ve skutečnosti ale byla sama rozhodnuta nic neriskovat a s tím chlapem jednat s maximální opatrností. A jestli se jí jen na okamžik bude zdát, že by mohl být nebezpečný, poletí na policii. Tečka.

Když tu noc procházela s hrnkem kávy mezi kanceláři, připadala jí budova mnohem opuštěnější než kdykoliv předtím. Stíny byly temnější, chodby ponuřejší. Byla to samozřejmě hloupost. Starý dům uprostřed města se pochopitelně

nezměnil ani trochu. Cítila se ale opravdu vyděšeně, a to i navzdory siláckým řečem, které vedla před Eleanor. Včera odjela domů a nic se nestalo. Jednou se jí zdálo, že venku slyší kroky, přispěchala k oknu, ale skrz hustou clonu deště nic neviděla. Pak zahlédla na jezeře osamocenou loďku. Nebo si alespoň myslela, že ji zahlédla. Zavřela okenice a pustila ho z hlavy. Tak proč je tak nervózní?

Není přece ve studiu úplně sama. Melanie zvedá telefony, Tiny je pořád někde nablízku a stará se o zařízení.

Nic neobvyklého.

Až na to, že se někde venku potuluje chlap, který tě chce pořádně vyděsit.

A funguje to.

Zatraceně...

Byla napjatá. Když vstupovala do své kabiny a usedala za mikrofon, měla strachy stažený žaludek.

Eleanor měla pravdu, pomyslela si, když se v malých reproduktorech na stěně místnůstky ozvaly první tóny znělky *Půlnočních zpovědí*. Počet telefonátů a dopisů za posledních čtyřiaadvacet hodin vysoce překonal dosavadní rekord. Rozhovor, který předešlého večera vedla s „Johnem“, vzbudil zájem o její pořad. Celé studio bylo nasáklé napětím, cítila ho i z mikrofonu, z hlasů volajících posluchačů.

„Dobrý večer, New Orleans...“ Show započala svou obvyklou hláškou. Pak se rozhodla vyzvat k tanci samotného ďábla: „Napadlo mě, že bychom dneska mohli navázat tam, kde jsme včera přestali. Včera večer se k nám dovolal jeden posluchač a uvedl zajímavé téma: Odpuštění, trest a hřích.“ Jak se Sam nakláněla k mikrofonu, roztrásl se jí ruce. „Proč bychom se o tomtéž nemohli bavit i dneska? Víím, že jste nás

včera poslouchali, a tak bych se chtěla zeptat, co si o hříchu myslíte vy.“ V tu chvíli už blikala první linka. Vzápětí se téměř současně rozsvítila dvojka a trojka. Až dnešní vysílání skončí, Eleanor mi utrhne hlavu, říkala si Sam. Nejspíš jí vyčte, že si zahrává s ohněm, na to ale Sam teď nezáleželo. I když jí srdce divoce bušilo, i když jí dlaně pokrýval studený pot, chtěla se znovu spojit s Johnem. Musí zjistit víc. Kdo je to? Proč zavola? Určitě jde o stejného muže, který jí zanechal vzkaz na záznamníku a poslal jí zničený leták. Proč se ji snaží vyděsit?

Na monitoru svítilo jméno Sarah u linky číslo jedna, na druhé čekal Tom, na třetí Marcy. New Orleans se nemohl dočkat, až si začne se Sam povídat o hříších a odpuštění. Dovalali se hned dva Johnové, ani jeden však nebyl oním tajemným volajícím z předešlého dne. Hodiny rychle ubíhaly k ránu, Sam cítila zklamání a úlevu zároveň. Nevěřila však, že jen tak potichu odejde z jejího života.

Třeba se ozve zítra.

„Tady je doktorka Sam, která se s vámi pro dnešek loučí. Opatruj se, New Orleans, dobrou noc všem. Ať máte dnes jakékoliv trápení, vždycky přijde zítřek, na to nezapomínejte... Dobrou noc a sladké sny...“, řekla a pustila závěrečnou znělku. Sundala si z hlavy sluchátka, přichystala reklamní blok a odešla za Melanií, která na ni už čekala na chodbě.

„Takže můj dvorní magor se ani neobtěžoval zavolat.“

„Jsi zklamaná?“ zeptala se Melanie se zdviženým obočím.

„Chtěla jsem jen vědět, o co mu jde.“

„Třeba je po všem. Včera večer tě vylekal a to mu stačilo ke štěstí... Odešel.“

„Kdo ví?“ řekla Sam, ale příliš přesvědčená o tom nebyla.

Spíše to vypadalo, jako by si s ní jen zahrával. Určitě ji poslouchal, moc dobře věděl, že Sam čeká, až se ozve. Nejspíš jen zkouší novou taktiku.

„Zapomeň na něj. Tím svým dnešním tématem jsi ho sama vyzvala, aby se ozval,“ řekla Melanie. „Třeba ho to už nebaví.“

„Nebo je jen opatrnější. Neví, že jsem ještě nekontaktovala policii. Bojí se třeba, že by poldové vysledovali, odkud volá.“

Melanie zívla. „Víš, Sam... Třeba pro něj nejsi tak důležitá, jak si myslíš.“ Vypadala už trochu otráveně. „Možná je to jen nějaké velké dítě s hlubokým hlasem, co má blbý smysl pro humor.“

O tom Sam pochybovala.

„Ty jsi vážně čekala, že se ozve, vid?“ zeptala se Melanie, právě když se na chodbě mýjely s Tinym.

„Jo, myslela...“

„Ty jsi v to *doufala*.“

Opravdu? To je trochu zvrácená myšlenka... „Ale ne, jen mě napadlo, že bych z něj mohla nějak zkusit vytáhnout, o co mu vlastně jde.“ Zastavila se a opřela se o berli. Dostala nápad. „Ty, počkej, neozval se ti třeba, když jsem byla v Mexiku?“

„Mně?“ Melanie se rozpačitě zasmála. „Kdepak. Tenhle je *jenom* tvůj.“

„Asi jo...“

„Samanto?“ ozval se na chodbě Tinyho hlas. „Na lince dvě máš hovor. John.“

„Cože?“ Sam ztuhla.

„Říkal jsem...“

„Jo, já tě slyšela,“ skočila mu do řeči Sam a zamířila zpátky do studia, kde na počítači výhrůžně blikala linka číslo dvě.

„To bude ten tvůj magor,“ zašeptal Tiny, i když ho nikdo nemohl slyšet, dokud nepřijme hovor.

„Nahraj to.“ Tiny přikývl a znovu spustil pásku. Sam sáhla po Melaniiných sluchátkách, naklonila se k ovládacímu panelu a zmáčkla svítící tlačítko.

„Tady je doktorka Sam,“ představila se.

„Tady John.“ Zněl trochu udýchaně, a přesto klidně. Jako by se snažil předstírat jistotu, kterou necítil. „*Tvůj* John. Víím, že jsi čekala, až se ozvu. Měl jsem ale nějakou práci.“

„Kdo jsi?“

„Nebudeme mluvit o mně,“ řekl. Jistota se z jeho hlasu rychle vytrácela.

„Ale budeme. Co po mně chceš?“

Následovala odmlka. „To, co se stalo, je tvoje chyba. Můžeš za to ty a nikdo jiný. Ty.“

Samantě ztuhla krev v žilách.

„Co...? Co se stalo?“

„To se dozvíš.“

Cvak.

„Co se dozvím?“ ptala se, linka už ale byla hluchá. „Do háje!“ Strhla si sluchátka z hlavy a koukla na panel, jako by čekala, že se kontrolka znovu rozbliká. Nic se ale nestalo. Zadívala se přes sklo do potměšilé kabiny, kde pracovala. Viděla ale jen svůj bledý odraz v okně a stejně nejasné postavy Melanie a Tinyho. Vypadali jako tři přízraky, které se v noci potulují opuštěnou budovou.

„To byl on?“ zašeptala Melanie.

„Jo,“ vydechla Sam.

„Asi bys měla někomu zavolat,“ poznamenal Tiny. Poškrábal se na bradě a kousl se do rtu. Oči nespouštěl z ovládacího pultu.

„Policii?“

„Ne! Nebo alespoň ne teď.“ Tiny zakroutil hlavou. „Podle mě bys měla zavolat Eleanor nebo panu Hannahovi.“

„Nechci George budit,“ řekla Sam a vybavila si majitele stanice. George Hannah neměl rád nepříjemnosti a rozhodně by neocenil telefonát uprostřed noci. „Jen ať se hezky vyspí.“

„No dobře... Někdo by to ale vědět měl.“

„Někdo to ví,“ zašeptala Sam a znovu si vybavila příjemný hlas bez tváře. Věděl, jak Sam vypadá, věděl, kde bydlí, jak žije, jak ji kontaktovat. Byla proti němu v obrovské nevýhodě. Ona o něm naopak nevěděla vůbec nic.

5. kapitola

„Máme další.“ Detektiv Reuben Montoya se opřel svým svalnatým ramenem o rám dveří kanceláře svého kolegy Ricka Bentze. Měl lesklé černé vlasy připomínající havraní křídla, bradu mu zdobila dokonale udržovaná bradka. Když mluvil, zářily mu mezi rty jasně bílé zuby, zlatá náušnice v uchu se blýskala ve světle zářivky na stropě.

„Cože? Další?“ Bentz se podíval na hodinky. Čtvrt na čtyři ráno. Ve službě byl od sedmi a pro dnešek to už chtěl zabalit. Na stropě hlasitě vrněl větrák a rozháněl horký vzduch, který staříčká klimatizace nebyla schopná ochladit.

„Mrtvá štětka.“

Bentzovi ztuhly svaly na šíji. „Kde?“

„Někde u Toulouské a Decaturské. Nedaleko Jacksonova pivovaru.“

„Do háje.“ Bentz se na židli odsunul od stolu.

„Když se její spolubydlící vrátila, našla ji na posteli.“

„Volal jsi už laborku?“ zeptal se Bentz a natáhl se pro bundu.

„Je na cestě.“

„Jak vypadá místo činu? Co ta spolubydlící? Neponičila tam něco?“

„Ne. Jenom ječela tak hlasitě, že by probudila půlku New Orleans. Polda, který tam dorazil jako první, ale tvrdí, že zavřel dveře a nikoho tam nepustil. Místo činu je neporušené.“

Bentz se zamračil. „No... Tohle není zrovna moje parke-
ta. Měl bys zavolat Brinkmana.“

„Odjel na dovolenou. Navíc je to totální idiot.“ V Montoyových černých očích se zablesklo. „Ty ale máš s takovými případy zkušenosti.“

„Jo, ale to už je pěkných pár let zpátky,“ připustil Bentz.

„Tak dávno to zase není. I když tady na vraždách oficiálně nepracuješ, mě to nezajímá, OK? Chtěl bych tě do týmu. Bereš, nebo ne?“

„Tak jdeme.“ V tu chvíli už mířil ke dveřím. Letargie, která mu ještě před půlhodinou svazovala tělo, ustoupila vzrušení. Doslova proletěli chodbou, spěchali na silnici před stanicí, kde Montoya proti předpisům parkoval svoje civilní auto. Bentz nemyslel na následky. Brinkman asi bude našťvaný, ale to je koneckonců pořád. Melinda Jaskielová, šéfka oddělení vražd, dala Bentzovi volnou ruku.

A to i navzdory tomu, co se stalo v L. A.

Kdyby jí vadilo, že chce Bentz na případu spolupracovat, okamžitě by ho stáhla a povolala by Brinkmana z Disneylandu zpět do práce. Bentz navíc vždycky vyžadoval tolerantnější přístup nadřízených. Což ho občas stálo pořádný malér.

Zatímco Bentz nastupoval do auta, Montoya už startoval. Byl o dobrých dvacet let mladší než Bentz. Frčky měl opravdu vydržené, musel se poprat s rasovými předsudky i chudo-

bou, aby se ve svých osmadvaceti letech stal plnohodnotným detektivem neworleanského policejního sboru. Chtěl pracovat na vraždách a čas od času se mu skutečně podařilo do takového vyšetřování zapojit.

Jel po nočních silnicích města, jako by závodil na okruhu v Daytoně. Strčil si marlborku do koutku úst a zapálil si ji, právě když v plné rychlosti vybíral jednu z mnoha ostrých zatáček. Tu a tam zachrastilo ve vysílače, v ulicích se převalovala mlha, která se mísila s výpary z kanalizace.

Za několik minut prudce zastavili před označenou budovou. Montoya vyhodil cigaretu z okna a vystoupil na ulici, kde už čekal hlouček policistů. Místo lemovala policejní páska a působila jako černožlutá barikáda. Bentz si u protějšího chodníku povšiml několika novinářských dodávek. „Proboha... Kdyby nám dali alespoň pár hodin, abychom to tu prohlédli, než se začnou slétávat jako supi, moc by nám to pomohlo,“ zamručel polohlasem.

V tu chvíli se mu přímo před nosem vztyčil mikrofon, ale ještě než mu stačila reportérka položit otázku, odbyl ji stroze: „Bez komentáře.“ Pak současně s Montoyou vykročil ke dveřím, kde na ně už čekal policista v uniformě.

„Třetí patro,“ oznámil jim a pustil je dovnitř. Vstoupili a vydali se po schodech vzhůru. Chodba silně zapáchala po hnilobě, vonných tyčinkách a marihuaně. Ze dveří bytů vylézali jejich obyvatelé, pokušovali, povídali si se sousedy a neustále zvědavě pokukovali po dveřích se štítkem 3F.

Montoya ukázal odznak poldovi, kterého Bentz často vídal na stanici, zdráhal se mu však předložit průkaz. Mladší kolega se už několikrát přiznal, že mu takové situace dodávají energii. To Bentz se choval mnohem ukázněněji. Pokud

se v L. A. něčemu naučil, pak právě pokoře. Neviděl důvod, proč se chovat za každou cenu jako pitomec. Polda se toho dozví mnohem víc pomocí důvtipu a bystrých očí než zastrašováním. Na druhé straně, v Montoyově věku si také myslel něco jiného.

Vstoupil do dveří a zadíval se do malé místnůstky. Sevřel se mu žaludek. V krku pocítil hořkost, stejně jako vždycky, když se díval na oběť vraždy. Nikdy a nikomu se ale se svými pocity nesvěřil. Stejně se pokaždé rozplynuly, jakmile se opět vžil do role detektiva. Cítil kávu a krev, zápach smrti, který poznal i v jeho počátečním stadiu. Z malého rádia na stolku se linula tichá nevtrivá hudba.

„Potřeboval bych si promluvit s tou spolubydlící,“ prohodil, aniž by se obracel na někoho konkrétního.

„Je ve vedlejší pokoji 3E. Je dost otřesená.“ Policista v uniformě, Mike O’Keefe, pokynul hlavou k pootevřeným dveřím po svém boku. Bentz do nich jen nahlédl a uviděl pobledlou ženu s kruhy pod očima, mastnými vlasy a špatnou pletí. Rtěnka se jí setřela, řasenka se rozpila v slzách a ještě zvýraznila její ubohý zjev. Kouřila, pila kafe a vypadala, jako by se bála vlastního stínu. A Bentz se jí ani trochu nedivil.

„Nikam ji nepouštějte, budu s ní chtít mluvit.“

„Vy to tu vedete?“ zeptal se vyzývavě O’Keefe.

„Jo, dokud někdo nerozhodne jinak.“

O’Keefe nic nenamítal.

Bentz opatrně, aby neznehodnotil nějaký důkaz, přešel do kuchyňky, kde našel do půlky plnou konvici se včerejší kávu. Na lince, která nebyla utřená snad měsíc, ležely drobnky, dřez byl až po okraj naplněný špinavým nádobím. Vedle světla visely husté šedé pavučiny.

Obývací pokoj byl hodně malý, skoro celý prostor vyplňovala dvojpostel v rohu. Na zmačkaném přehozu ležela oběť. Na sobě měla polosvlečené černé kombiné, skelným pohledem zírala do stropu, kde se líně otáčely lopatky větráku. Mohlo jí být kolem třiceti, měla krátké, hodně světlé vlasy a jen slabý make-up. Na krku měla stopy po rdoušení a spoustu malých ranek, z nichž vytékala krev. Jako by ji vrah škrtil nějakým zvláštním provazem nebo ostnatým drátem. Na mysli mu vytanul psí obojek s ostny obrácený naruby. Měla doširoka roztažené nohy, ruce naopak sepnuté k sobě, jako by se modlila. Ten hajzl si dal pořádnou práci, aby ji takhle naaranžoval.

Bentzovi se opět stáhl žaludek. „Známe dobu úmrtí?“

„Někdy kolem půlnoci. Soudní lékař nám řekne víc.“

„Jméno?“

„Rosa Gillettová, jak nám uvedla její spolubydlící.“

„Jedna postel pro dvě ženy?“

„Tenhle byt využívaly jenom na práci. Rosa, pak ta holka vedle a ještě jedna. Ta třetí se jmenuje Cindy Sweetová, říká se jí Sisinka. Ještě jsme ji ale nenašli. Pracují samostatně, nemají žádného pasáka.“

„Mrkni na tohle,“ ozval se Montoya a ukázal na noční stolek, kde ležela stodolarová bankovka. Zvláštní, pomyslel si Bentz. Kdyby ji zabil někdo z branže, rozhodně by tu nechal ležet stovku. Pak si povšiml, že někdo zamaloval Benu Franklinovi černým fixem oči. Něco podobného neviděl poprvé. Rozbušilo se mu srdce.

„Copak? Připadá ti to povědomé?“ zeptal se Montoya. Zablesklo se mu v očích. Ten kluk si svoje frčky opravdu zaslouží, pomyslel si Bentz.

„Jo,“ přikývl Bentz. Podobnou vraždu už viděl. Oběť, prostitutka, se našla zardoušená neobvyklým škrtidlem, které jí na krku zanechalo zvláštní stopy. Stejně jako Rose Gillettové. „Ta šlapka kousek od Francouzské čtvrti před několika týdny... Jak se jenom jmenovala...? Cherise, tak nějak...“

„Cherie Bellechampssová.“

„Jo, už si vzpomínám,“ přitakal Montoya.

Také zvláštní případ. Číšnice a milující matka přes den, šlapka v noci. Soudila se o opatrovnictví, které vyhrál její bývalý manžel. „Do háje!“ zašeptal Bentz. Už viděl všechno, co potřeboval. „Zajistěte, aby nikdo nevstoupil na místo činu, než přijede laborka. My si teď popovídáme s tou spolubydlící.“

Když vyšli na chodbu, slyšeli, jak tím laborky šlape nahoru po schodech. Pak vstoupili do pokoje 3E, kde už na ně čekala zničená útlá žena, která se představila jako Denise LeBlancová. Bentz se jí legitimoval a ujistil ji, že jí ze strany policie nehrozí žádné stíhání. Až potom vypověděla, že vešla do pokoje jako vždycky, našla spolubydlící mrtvou a začala hlasitě ječet. O chvílku později vběhl do bytu majitel domu Marvin Cooper, mimochodem obtloustlý muž neurčité barvy pleti s vyholenou hlavou a jen několika zuby, vyvedl ji do svého bytu a zavolal na policii. Marvin, který byt 3E obýval sám, seděl na židli, masité ruce měl založené na prsou a sledoval, jak Denise zapaluje jednu cigaretu od druhé a pije kafe, kam jí nalil levnou whisky.

„Chápu, jak je to těžké,“ řekl Bentz, když si Denise zapálila další cigaretu, zatímco ta první ještě dohořívala v přeplněném popelníku.

„Ne, je to hrůza, víte? Hrůza...“ Denise se třásly ruce, nepřítomným pohledem zírala přímo před sebe.

„Nevšimla jste si, jestli něco nechybí?“

„Jak to mám sakra vědět? Vešla jsem dovnitř... a tam viděla... Proboha.“ Složila si hlavu do dlaní a několikrát vzlykla. „Rosa byla hrozně hodná... Chtěla z branže vypadnout a... To se nemělo stát...“

Bentz čekal. „Takže nic nezmizelo? Nebylo něco jinak než obvykle?“

„Do háje, celý ten podělaný byt je jinak než obvykle! Ten chlap byl jiný než obvykle! Všecko je jinak než obvykle!“ Hlasitě štkala. Bentz byl přesto přesvědčený, že z ní nějakou informaci může vytáhnout.

„Chtěl bych jen zjistit, kdo to mohl udělat, a vy mi v tom můžete pomoci.“

„Prokristapána, vždyť je vyděšená k smrti,“ ozval se chraplavým hlasem Marvin. Posadil se k Denise a ta se ihned schoulila pod jeho obrovskou paži. „Viděl jsem tu stovku na nočním stolku. Když Denise začala křičet, vběhl jsem dovnitř a viděl tu počmáranou stovku. Jedno vám povídám pánové, tohle udělal totální magor.“

„Nevšiml jste si ještě něčeho jiného?“ zeptal se ho Bentz. „Viděl jste tělo?“

„Jo, to jsem teda viděl.“ Tvář se mu zkroutila do nepřítomného šklebu, mimoděk pohládl Denise po rameni. „Viděl jsem, jak si s ní ta svině vyhrála... Ten hajzl ji naaranžoval, Bože...“

„A všiml jste si něčeho zvláštního?“

„Zatraceně, všechno bylo zvláštní.“

Tudy se nikam nedostane. „A co ta třetí nájemnice, Cindy. Kde je?“

„Nevím,“ zamumlala Denise. „Asi tak před týdnem se

s Rosou pohádaly. Cindy odešla a od té doby jsem ji neviděla.“

„Ani nezavolala?“ zeptal se Bentz.

„Ne. Dokonce ani nezaplatila svou část nájmu. Ale ani nám to tolik nevadilo, dokázala být opravdu protivná.“

Bentz pak položil ještě několik otázek, nic nového se však už nedozvěděl.

Marvinova verze do značné míry odpovídala verzi Denise. Nad ránem pak s Montoyou obešli ještě několik sousedních bytů, nikdo však neviděl žádného muže přicházet ani odcházet. Bentz se obával, že se tu mužské návštěvy střídaly tak často, že i kdyby ho někdo viděl, tak by si ho nevšiml, pokud by nebyl nějak extrémně nápadný.

Když se vraceli na stanici, byl už jasný den. Ulice se zaplnily lidmi spěchajícími na osmou do práce, na obloze se vznášelo jen několik ojedinělých mráčků. Slunce zářilo na vlhké dlažbě a oslnivě se odráželo od střech jedoucích aut. Ozývalo se hlasité troubení a hučení motorů, na přechodech se to jen hemžilo chodci. New Orleans se probouzel. Montoya byl okolní dopravou donucen dodržovat dopravní předpisy, dokonce i povolenou rychlost překračoval jen nepatrně.

Jakmile Bentz dorazil do své kanceláře, povolil si kravatku a hned se pustil do studia otevřených případů. Netrvalo dlouho a našel, co hledal – složku s informacemi o vraždě prostitutky Cherie Bellechampsové, jejíž tělo bylo nalezeno před několika týdny. I ji někdo uškrtil nezvyklým provazem, který jí na krku zanechal zvláštní oděrky. I ji vrah naaranžoval, aby vypadala, jako že se modlí. Na nočním stolku se taktéž našla znehodnocená stodolarovka a zapnuté rádio. Cherie měla navíc v zásuvce pistoli. Lidé z laborky na místě

posbírali vlasy, chlupy, sperma a spousty otisků. Ať už Cheri zabil kdokoliv, moc si nelámal hlavu s tím, jestli za sebou zanechá nějaké stopy.

Její exmanžel Henry Bellechamps, který žil na druhém břehu Pontchartrainského jezera, byl prvním podezřelým. Měl ale neprůstřelné alibi, navíc ho s činem vůbec nic nespojovalo. Policisté ho tedy pouze vyslechli a pustili na svobodu. Sledovali ho příslušníci místního policejního sboru, ale ukázalo se, že Henry Bellechamps je naprosto vzorným občanem.

Bentz si poškrábal strniště na bradě a rozepnul si knoflíček u krku. Bude muset ověřit Bellechampsovo alibi i na minulou noc, byl si ale skoro jistý, že nezjistí vůbec nic podezřelého. Tedy alespoň co se těch vražd týče. Pak tu byla ta třetí spolubydlící, Cindy Sweetová. Rád by si poslechl, co ta by mu mohla říct. Nej dřív ale bude muset vypátrat, kde teď bydlí.

V případě Bellechampsové se našly spousty otisků prstů, k nimž se v drtivé většině podařilo najít i majitele. Všechny ale policie identifikovala jako Cheriiny nedávné klienty, kteří měli na noc vraždy perfektní alibi. Ještě méně pochodili se vzorky vlasů a spermatu.

Začátek vyšetřování se tedy příliš nepovedl.

Zadíval se na monitor, kde svítila fotografie mrtvého těla Cherie Bellechampsové. Jeho poloha se příliš podobala poloze těla Rosy Gillettové, než aby to mohl považovat za náhodu. Obě vraždy spolu jednoznačně souvisejí.

Super, pomyslel si sarkasticky, když pocítil, jak mu větrák vehnal do tváře horký vzduch. *Sériový vrah, to je přesně to, co teď New Orleans potřebuje...*

6. kapitola

„Už jste viděla našeho nového souseda?“ zeptala se Sam paní Killingsworthová, zatímco její buldoček s vyplazeným jazykem a vykulenýma očima čenichal v květinovém záhoně. „Hanibale, hned toho nech!“ Pes ji ale ignoroval a začal v záhoně hrabat. „On mě prostě neposlechne...“

Paní Killingsworthová, postarší žena, která neustále pracovala na zahrádce v pracovním oděvu svého manžela, naložila několik drnů na kolečko a vyrazila s ním k domu, když zahlédla Samantu, jak jde vyhodit odpadky do popelnice. Ihned nechala kolečko kolečkem a vydala se za ní.

„Jakého nového souseda?“ ptala se Sam.

„Takový chlapík, může mu být pětatřicet, čtyřicet, řekla bych. Nastěhoval se do Swansonova domu, asi dvě stě metrů odsud.“ Edie Killingsworthová ukázala rukou v rukavici směrem k cestě lemované vysokými duby. „Prý tam bude bydlet minimálně půl roku.“

„A vy už jste ho viděla?“

„Jo, viděla... Je to teda kus, jestli mi rozumíte.“ Pozdvihla

významně obočí nad kovové obroučky brýlí, které si jistila na krku řetízkiem.

Svítilo jasné slunce a skla brýlí paní Killingsworthové byla skoro černá. Hanibal přestal hrabat v záhone, přiběhl k paničce, sedl si jí k nohám a hlasitě funěl.

„Kus?“ zeptala se Sam a otřela si ruce o džíny. Věděla, co bude následovat. Už když se sem před třemi měsíci nastěhovala, vydala se Edie Killingsworthová na soukromou misi. Rozhodla se Samantě najít ženicha.

„Řekla bych něco jako Harrison Ford, Brad Pitt a Clark Gable dohromady.“

„A Hollywood ho ještě neobjevil?“ poznamenala Sam s úsměvem. V tu chvíli vykoul skrz živý plot lemuující celý její pozemek Charon.

„Ale on není herec,“ uvedla věc na pravou míru paní Killingsworthová. „Je spisovatel a čirou náhodou je hezký jako pámbů. A ten jeho texaský přízvuk, dobré nebe...,“ začala se ovívat rukou, jako by v ní pouhé pomyšlení na toho chlapa vzbuzovalo záchvaty silné vášně.

„Když říkáte...“

„Já poznám fešáka, když ho vidím, to se nebojte. Navíc vsadím svůj barák, že je pořádně zazobaný. Starý Swanson je pěkný hamoun, ten by svůj barák jen tak někomu nepronal. Pro dolar by si nechal koleno vrtat.“ Pokývala významně hlavou, až se krempa jejího klobouku zatřepala. Pak se vrátila ke kolečku, které nechala stát pár metrů opodál, a zvedla ho. „Přistěhoval se sem teprve před týdnem. Možná byste za ním měla skočit a představit se mu jako sousedka.“

„Hm, to abych upekla nějakou buchtu, co?“ navrhla Sam.

Edie se zasmála a mávla rukou, jako by chtěla Samantinu

ironickou poznámku odehnat pryč. „Lahev vína by byla lepší.“ Vytáhla z kapsy zmačkaný kapesník a otřela si jím čelo. „U Zehlerů teď prodávají fantastický pinot noir z Oregonu. Vinice Molalla. To je mnohem lepší než jakákoliv buхта.“

„OK, budu si to pamatovat,“ řekla Sam, k níž mezitím přiběhl buldoček a začal jí očichávat nohy.

„To doufám.“ Edie si schovala kapesníček opět do kapsy, chopila se madel kolečka a pokračovala v chůzi. Hanibal ještě chvílku počkal, pak vyrazil za ní. Sam se musela usmát. Paní Killingsworthová ji navštívila jen pár dní poté, co se nastěhovala. Přinesla s sebou košíček s ovocem a, ano, lahev pinot noir.

Sam se zadívala ke Swansonovu domu, polorozpadlé barabizně, která nutně potřebovala opravit. Stálo před ním po-starší volvo kombi, u popelnic leželo několik sešlapaných krabic. Navzdory bolesti v kotníku se k němu vydala. Když došla dubovou alejí dost blízko, uviděla v přístavišti loďku se svěšenými plachtami. Na okamžik ji napadlo, že jde o stejné plavidlo, jaké viděla před několika dny v bouři na jezeře.

Byla ale hluboká noc.

A ona měla nervy napjaté k prasknutí.

Tady navíc vlastní loď skoro každý.

Mohla tedy patřit komukoliv. Zastínila si dlaní oči a zadívala se na pohupující se plavidlo. Podle nápisu na boku se jmenovala *Zářivý anděl*, několik písmen ale bylo poškozených. Hned vedle mola pak zahlédla bednu s náradím. Jeho majitel se nejspíš právě nachází na palubě, usoudila. Ten chlapík teda jezdí v oprýskaném volvu a svůj volný čas tráví opravami nebo projíždkami na lodi.

Paní Killingsworthová se zřejmě nemýlila.

Možná by opravdu měla koupit lahev vína... A upéct buchtu.

„Mě ale tvůj názor nezajímá. Prostě se mi to nelíbí a tečka,“ varovala právě Eleanor George Hannaha, když Sam vstoupila druhý den odpoledne do rádia. Na recepci se z reproduktorů vestavěných do neonem osvětlených vitrín s louisianskými suvenýry linula příjemná, uklidňující hudba. Ani ta však nedokázala Eleanor zchladit. Dnes ne. Když uviděla Sam, na chvíli se odmlčela, ale pak poznamenala: „Sundali ti sádra! Super. Cítíš se lépe?“

„Jo, jako bych zhubla dvacet kilo.“ Kotník měla pořád nateklý a při chůzi hodně bolel, nemusela se už ale tahat s tou strašnou sádrrou. Dokonce i o hůl se už opřela jen občas. Na pár dní ještě bude muset vyměnit boty na podpatku za sportovní obuv, ale to už byla maličkost.

Eleanor se na ni usmála i navzdory své evidentně špatné náladě. „Jdeš akorát včas. Právě vysvětluju Georgeovi, že mi je úplně jedno, kam až vystoupají ratingy. Prostě si nepřeju žádný skandál. Ten chlap, co ti volá – tvůj dvorní magor, jak mu tu každý říká – prostě musí přestat.“

„Takže jsi slyšela, co se v noci stalo,“ poznamenala Sam.

„Jo, slyšela. Tiny to celé nahrál.“ Eleanor oblečená do černých šatů přecházela před Melbiným pultem jako bůh pomsty. „Podle mě jde o problém. A to zatraceně velký!“

Melba mezitím s klidným výrazem ve tváři třídila hovory a George Hannah v drahém obleku měl sepnuté ruce a blahosklonně přikyvoval, jako by souhlasil s každým Eleanoriným slovem.

V tu chvíli dovnitř vešla i Melanie. Byla cítit drahým parfémem a kávou, kterou si s sebou přinesla v papírovém kelímku.

„Tenhle rozhovor navíc neslyšel nikdo z posluchačů. Ten magor zavolał až po konci show,“ vstoupila ihned do rozhovoru. „Na rating to nemělo žádný vliv.“

„To je jedno,“ řekla Eleanor a změřila si všechny přísným pohledem, kterým jasně říkala: „Chceš se se mnou hádat? Tak si to zatraceně rychle rozmysli!“ Pak dodala: „Dost zájmu už vzbudilo vysílání z předešlého dne.“

„Tak bychom z toho mohli něco vyrazit,“ navrhl George a věnoval Sam okouzlující úsměv. George Hannah byl navzdory všem svým chybám opravdu šarmantní mužský. To mu musela Samanta přiznat.

Eleanor však měla zcela opačný názor. „Podívej, Georgi, my tři jsme si už společně něčím prošli a já si nepřeju, aby se opakovalo totéž co v Houstonu.“

Samanta ztuhla. Najednou cítila, jak se do ní zabodly oči všech přítomných. I majitel stanice poprvé zvažněl.

„To je stará historie,“ odbyl rychle celou záležitost George. I on si ale moc dobře pamatoval tragédii, která Samantu málem stála kariéru. „Nevím, proč bychom to právě teď měli vytahovat.“

Díky bohu! Sam spadl kámen ze srdce. Cítila, jak jí z tváře mizí barva.

„O čem to všichni mluvíte?“ chtěla vědět Melba. V tu chvíli však zazvonil telefon. „Kruci...“ zaklela a hovor s otráveným úšklebkem přijala.

„Myslím to vážně,“ pokračovala Eleanor a přiložila dlaň k rukávu jeho pruhovaného saka. „Musíme si uvědomit, že

tenhle chlápek se chová jako opravdový psychopat. To není žádná legrace!“

„Já bych ale taky nechtěl situaci zlehčovat.“ Šéf stanice zvedl ruku v odmítavém gestu. „Podle mě je to opravdu závažná věc. Nesmírně závažná!“

Eleanor se zatvářila pochybovačně, podle všeho Georgeovi nevěřila ani slovo. Našpulila rty a otočila se k Samantě. „Ok... Tak jak jsi dopadla na policii? Zavolala jsi jim, že jo? Co ti řekli?“

„Mají prý spoustu práce. Mám se tam zastavit, abychom sepsali hlášení. Zítra ke mně někoho pošlou...“

„Cože? Zítra?“ vykřikla Eleanor a rozhodila rukama.

„No jo, je tam nějaký problém s jurisdikcí. Doma v Cambridge jsem dostala ten dopis a vzkaz na záznamníku, v New Orleans mi zase volal do rádia. Možná do toho zapojí i úřad šerifa.“

„No, mě nezajímá, kdo to bude, hlavně ať to někdo vyšetří. Proboha...! Až zítra! To je fakt skvělé...“ Eleanor nevěřícně kroutila hlavou a nutila se ke klidu. Pohled rychle postupně přesouvala na každého v recepci. „Mezitím se ale budeme chovat opravdu opatrně, ano?“

„Rozkaz, šéfe,“ řekla Melanie s úsměvem na rtech.

„A ty, holčičko, ty se moc nesměj. Chci, abys zaznamenala každý hovor, který k nám dorazí. Prostě zajistíš, aby počítač zapsal čísla všech volajících.“

„Ano, *mami*,“ řekla sarkasticky, stejně jako to předchozího dne udělala Samantě. „Ale tyhovory od Johna k nám chodí pod anonymním číslem. Nejspíš prostřednictvím nějakého systému, který nemůžeme identifikovat. S tím já nic nenadělám.“

„Hm... To je problém,“ zamumlala si pro sebe Eleanor. „Nemám žádný respekt.“

Melba stiskla tlačítko. „Ředitel propagace na lince číslo jedna pro vás,“ řekla a zadívala se na Eleanor. „Pak volal pan Seely, máte se mu ozvat zpátky.“ Podala Georgeovi růžový lístek. „Přesměrovala bych ho na váš hlasový záznamník, *kdybychom tu nějaký měli*, ale...“ George pozdvihl významně obočí a Melba si poslušně opět sedla za pult. „A tady pro tebe,“ podala Samantě lístky s poznámkami. „Sháněl tě tu táta.“

„No jo, pořád se nějak nedokážeme chytit,“ vysvětlovala Samanta. Na druhém lístku stálo jméno David. Takže on si nemyslí, že je po všem. Nevzdá se, je jako ohař větřící kořist. To Sam je tou kořistí. Mělo jí dojít, že to jen tak neskončí.

Když tuhle neplánovanou schůzi rozpustili, pokračovala Sam do Aorty. Melanie za ní.

„Co se stalo v Houstonu?“ zeptala se šeptem.

„To je na dlouhé povídání a já na to nemám dobré vzpomínky.“ Samanta o tom nechtěla mluvit, nechtěla už nikdy ani pomyslet na to, co se stalo té ubohé vyděšené holce, která jí zavolala se žádostí o radu. Její hlas Samantu dodnes po nocích strašil. Hlavou se jí prohnały strašlivé vzpomínky, nehodlala se jim ale poddávat. Nemohla znovu čelit té bolesti a pocitu viny. „Někdy ti o tom povím,“ zalhala.

„Já ti to určitě připomenu.“

„Dobře,“ řekla. Věděla však, že o tom, co se stalo v Houstonu, už s nikým mluvit nebude.

O chvíli později si v kanceláři zapnula počítač a zkontrolovala si poštu. Probírala se běžnými zprávami, až narazila na e-mail od Leanny Jaquillardové. Připomínala Samantě se-

zení v Boucherově centru nazítří odpoledne. Sam několika slovy svou účast potvrdila.

Do centra docházela dobrovolně každý týden, kvůli výletu do Mexika ale už dívky, kterým pomáhala, neviděla skoro měsíc. Šlo o zajímavou skupinu. Všechny měly závažné problémy, prakticky všechny pocházely z dysfunkčních rodin a všechny by se rády zapojily do normálního života. Byly to ty nejsladší, nejproblémovější a nejpoškozenější holky, jaké kdy potkala. A Leanne nebyla výjimkou. V jistých ohledech ji mohla považovat za nejrizikovější členku kruhu. Byla přirozenou vůdkyní, hodně chytrá, ale nedostatečně vzdělaná, tvářila se drsně jen proto, aby ochránila křehkou duši uvnitř. Stala se jakousi mluvčí kruhu a jako jediná se Sam udržovala kontakt i mimo sezení.

Zoufale potřebovala pomoc a připomínala Samantě sebe samu v jejích letech. Ovšem s jedním zásadním rozdílem. Sam vyrůstala v milující a dobře situované rodině v Los Angeles. Při každém náznaku problémů se o ni rodiče postarali, hovořili s ní, laskavě se snažili vypořádat s každou mladickou vzpourou nebo úzkostí. Leanne tolik štěstí neměla. Stejně tak ostatní dívky ve skupině. Sam o nich mluvila jako o „svých holkách“ už jen proto, že sama žádné děti neměla.

Zatím, připomněla si. Jednoho dne by si dítěátko rozhodně pořídit chtěla. Ať už s chlapem nebo bez něj. Nechtěla myslet na to, jak čas rychle utíká. Bylo jí přece teprve šestatřicet a dnes mívají ženy dítě běžně i ve čtyřiceti. Přesto si musela přiznat, že poslední dobou její biologické hodiny tikají tak hlasitě, že občas přehlušují všechny ostatní potřeby.

Její exmanžel děti nechtěl, David Ross ano. To ostatně považovala za jednu z jeho nejlepších vlastností. Proto s ním

vydržela tak dlouho, proto se tolik snažila do něj zamilovat.

To se ale nestalo.

A nikdy nestane.

David Ross jednoduše nebyl tím pravým a Sam se pomalu začínala bát, jestli vůbec nějaký *pravý* existuje.

Proboha, Sam, přestaň už kňourat a seber se! Měla by sis vzít k srdci nějakou z těch rad, které každou noc dáváš ostatním. V duchu si dala pohlavek. Přesto byla ráda, že možná neudělala tu největší chybu svého života a nevzala si Davida.

Tyler Wheeler se pohodlně uvelebil na židli, jednu nohu si opřel o obrovský stůl a sledoval, jak se ve whiskovce pomalu rozpouští led. U jedné nohy židle stála načatá lahev irské whisky, u té druhé odpočíval jeho ovčácký pes. Místnost chabě osvětlovala jen zelená lampička.

Tyler upíjel pozvolna svůj drink a poslouchal rádio, kde právě doktorka Samanta Leedsová rozmlouvala s opuštěnými lidmi, kteří se jí dovolali. Zachvěly se mu rty. Blbci. Všichni doufali, že se jí podaří vyřešit jejich problémy nebo že se k ní rozhovorem po telefonu alespoň přiblíží.

Jo, přesně takhle to je.

Zadíval se otevřeným francouzským oknem na jezero. V noci v jeho blízkosti hučel hmyz, hladina lehce šplouchala. Jemný vánek poodhrnul záclonu a vnesl dovnitř trochu chladu. Tyler si toho však ani nevšiml. Plně se soustředil na hluboký sexy hlas rozhlasové psycholožky, který mu přinášel reproduktor rádia.

Právě mluvila o závazcích a důvěře. Pohrával si s myšlenkou, že sáhne do kapsy pro telefon, vytočí číslo, které neu-

stále opakovala, a položí jí jednu, dvě otázky, co mu ležely na srdci.

„Dobrý den, kdopak se k nám dovolal teď?“ zeptala se. Tyler se zadíval na reklamní leták s jejím obličejem. Měla hodně tmavé narezlé vlasy, jasně zelené oči, dokonalou pleť a tváře, pro jaké by většina ženských byla schopna zabít. Její ústa byla široká a smyslná, měla svěží, i když trochu nakaširovaný úsměv. Moc dobře ale věděl, že tenhle snímek nesmí brát vážně. Nějaký profesionální fotograf ho bezpochyby ještě upravil v počítači, aby ji udělal lepší, než Bůh původně zamýšlel.

„Tady Linda,“ ozval se hlas ochraptělý od cigaret.

„Dobrý večer, Lindo. Máte nějakou poznámku k tématu? Nebo otázku?“ následoval Samantin hlas, vroucí jako letní noc na břehu jezera.

„No spíš bych chtěla něco dodat.“

„Tak dodávejte...“

Tyler si představil, jak se asi právě usmívá, bílé zuby doslova září za rudými rty. Pak si v duchu vybavil její oči plné inteligence a také zádumčivosti, kterou ale dobře ukrývala. Nechtěla, aby o téhle její vlastnosti někdo věděl. Přesto ji měla. Cítil ji z ní. Slyšel ji v jejích slovech i v jejím smíchu, věděl, že se ukrývá těsně pod povrchem. Tu a tam se pocho-pitelně ukázala. Koneckonců patřilo k její profesi zkoumat duše ostatních a čas od času odhalit i sama sebe. Takových okamžiků ale bylo opravdu jen velmi málo. Obvyčně svým posluchačům nabízela vlídný hlas a pronikavý intelekt. Odhalení vlastního nitra bylo nadstandardní.

Na tom ale Tylerovi ani trochu nezáleží, musel sám sobě připomenout. Doktorka Leedsová je jen částí jeho výzkumu... Tou nejdůležitější.

„Podle mě je monogamie jenom výmysl společnosti. Lidé jsou ve své podstatě zvířata, a proto monogamie nemůže u lidí fungovat.“

„To mluvíte z vlastní zkušenosti, nebo je to váš názor na náš životní styl?“ zeptala se Sam, aby Lindu trochu postrčila.

„Asi obojí,“ přiznala Linda a odkašlala si.

„Chtěla byste to trochu rozvést?“

„Ne, jenom říkám, jak to je.“

„Dobře... Chtěl by někdo okomentovat Lindin poznatek? Lindo, zůstala byste, prosím, na telefonu?“ požádala ji doktorka Sam. Podle všeho čekala na nějaký opačný názor, ponoukala svoje obecenstvo, aby reagovalo. Přesně proto ji také George Hannah najal a posadil za mikrofon. Tyler ho znal dost dobře na to, aby věděl, že mu jsou nějací posluchači úplně ukradení. Představuje si je jen jako čísla, kterým prodává reklamu. George Hannah si povšiml Samantiny schopnosti přitáhnout lidi a chtěl na ní vydělat co možná nejvíc. Podobné vlastnosti prisuzoval i Eleanor Cavalierové, i když podle něj přece jen byla trochu lidštější.

„Ano, samozřejmě, vydržím, to není problém,“ řekla Linda.

„Dobrý den, tady doktorka Sam.“

„Tady Mandy, dobrý den, Linda tvrdí nesmysly. Monogamie je přáním našeho Pána, a jestli o tom někdo pochybuje, měl by si ihned přečíst Bibli. A začít by měl Desaterem!“

„Jste vdaná, Mandy?“

„No to si pište, že jsem vdaná. Už patnáct let! Poznali jsme se už na střední, teď spolu máme tři syny. No jasně, zažili jsme svoje krize, ale vidíte? Přechkali jsme je. Každou neděli chodíme do kostela a...“

Tyler nepřítomně hladil psa po hlavě, vnímal jen konverzaci v rádiu.

Sam pak dala slovo ještě několika volajícím, hádka o věrnosti a důvěře rychle nabírala na síle. Zadíval se na telefon, staříčkový přístroj, který pocházel snad z minulého století a byl součástí inventáře domu. Pak pomalu upil whisky a poválel ji na jazyku. Na stole před ním ležela hromada různých poznámek, listů papíru popsaných nahodilými myšlenkami, fakty, zakroužkovanými otázkami, na něž ne a ne najít odpověď... Nápad napsat knihu nosil v hlavě už dlouho. Hodně dlouho... Vlastně už od doby, kdy sloužil jako polda v Houstonu.

V tu chvíli zablikal na stole starého Mila Swansona laptop, jako by čekal, až do něj Tyler vepíše pár poznámek.

Tylera ale nenapadalo vůbec nic, a moc dobře věděl proč. Měl 'blok', jak se říká nepředvídatelnému prokletí spisovatelů.

Existoval jediný způsob, jak ho prolomit.

Bude se asi muset s hodnou doktorkou Sam setkat osobně.

7. kapitola

„Chtěla bych, abyste zjistili, co se děje Samantě Leedsové.“ Melinda Jaskielová podala Bentzovi zprávu. „Má takový pořad v rádiu, noční cvokař, možná jsi o ní slyšel... Prý jí někdo vyhrožuje.“

„Jo, jo, znám ji,“ připustil. „Moje dcera ji občas poslouchá.“ Seděl za svým psacím stolem, žvýkal Nicorette a toužil po opravdové cigaretě. A panáku Jacka Danielse... Jo, toho by si dal. Ale nemohl.

„Doktorka Sam, jak si říká, nežije ve městě. Vlastní jeden z takových těch hezkých domků u jezera v Cambrai. Když to před několika dny začalo, kontaktovala místní oddělení. Byli tak hodní, že nám odfaxovali kopii jejich zprávy. Podle všeho jsou rádi, že jim s případem pomůže někdo z města.“

Bentz pohledem prolétl zprávu, Melinda si založila ruce na prsou a bokem se opřela o desku stolu.

„Tohle bychom asi měli držet v tajnosti,“ poznamenala. „Ta ženská je téměř celebrita a já nechci, aby se v tom hrabal tisk. Už tak tu čmouchá dost novinářů, větrí ve vzduchu sério-

vého vraha. Nebudeme jim dávat nic, čím by mohli vyděsit veřejnost.“

Bentz se s ní nechtěl dohadovat. Jeho pracovní pozice byla dočasná a na vraždách vypomáhal jen díky Melindě. O takovou příležitost nechtěl přijít a byl rozhodnutý udělat všechno, o co ho požádá. Jeho stávající povinnosti zahrnovaly vše od loupeží po domácí násilí. Navíc s Melindou naprosto souhlasil, o tomhle by se opravdu neměl dozvědět tisk. Takovéhle případy s sebou přinášejí celou řadu podvodníků, kteří pak volají na stanici a vydávají se za pachatele. A o ty Bentz rozhodně nestál. Už tak se o případu dozví dost lidí z doslechu.

„OK, prověřím to,“ řekl a odsunul složku Rosy Gillettové stranou. Posledních několik hodin pročítal pitevní protokol zavražděné prostitutky a zprávu z ohledání místa činu. Melinda se zadívala do jeho poznámek.

„Těch vražd se nevzdávej,“ řekla. „Teď se ale věnuj Samantě Leedsové. Podle všeho po ní pase opravdový pošuk. Chci jen zjistit, jestli je nebezpečný.“

„Rozkaz,“ řekl a odvrátil pohled od monitoru, na kterém svítily fotografie Rosy Gillettové a Cherie Bellechampové.

„Já vím, že bys raději pracoval na tomhle,“ řekla a ukázala na pitevní zprávu. „A já se ti ani nedivím. Musíme ale dohlédnout i na ostatní věci, o tohle se postará tým z vražd.“

Pozdvihl pochybovačně obočí. Měl mnohem víc zkušeností než všichni ostatní dohromady, nechtěl to ale říct nahlas. Nemohl. Už jednou to totiž všechno zahodil.

„Brinkman se vrátí co nevidět.“ Melinda se mu skrz brýle bez obrouček zadívala přímo do očí. Byla chytrá, oblékala se decentně, avšak vkusně, vždycky měla perfektní make-up

a účes. Byla jeho přímou nadřízenou, nikdy se k němu však nechovala nadřazeně. Ani jednou mu nepřipomněla, že bez její pomoci by si u neworleanské policie ani neškrtl, což ostatně oba moc dobře věděli. „Podívej, Ricku. Já vím, že máš poslední dobou hodně práce a málo peněz. Chybí nám ale lidi... Však to znáš, všichni jsou někde na dovolené nebo leží nemocní v posteli... Chápu také, že tě nebaví pořád běhat z místa na místo. Ještě to ale budeš muset chvílku vydržet.“ Usmála se na něj, což dělala jen ve výjimečných případech. „Mimochodem, jestli si dobře vzpomínám, tak jsi mi kdysi říkal, že na vraždách už pracovat nechceš.“

„Nejspíš jsem změnil názor.“

„To bych byla ráda... Než to ale budeš vědět jistě, promluv si se Samantou Leedsovou.“

Nebyla to žádost, nýbrž rozkaz. A Bentz ho pochopil a respektoval. Neznamenalo to ale, že se mu kdovíjak líbil. Ne ve chvíli, kdy někde po New Orleans pobíhá vrah.

„Montoya ti pomůže.“

„OK, ale mám to u tebe.“

„Jo? Pořád mi toho dlužíš víc než já tobě.“

„Myslel jsem, že minulost už je za námi.“ Věděl ale, že minulost nikdy úplně nezmizí. Pořád se za ním bude táhnout jako smrad. I kdyby se drhnul od rána do večera, nezabaví se ho. Nedlužil Melindě jen za místo u sboru, vděčil jí i za ochranu svého života, který se řítí do propasti. A moc dobře si to uvědomoval.

„OK, tak podívej,“ řekla a naklonila hlavu na stranu. „Řeknu o tobě těm nahoře.“

Bentz se pohodlně opřel a usmál se. „No počkej, já myslím, že ta nahoře jsi ty. Lidé tu o tobě mluví pomalu jako o bohyni.“

Melinda na něj zpoza skel elegantních brýlí zamrkala a namířila mu ukazovákem přímo na hrud'. „Bůh. Jsem tu Bůh. Všemocný a bezpohlavní Bůh. Tohle by sis měl dobře zapamatovat.“

Bentz se na ni zadíval. Pod jejím modrým kostýmek se skrývalo pevné ženské tělo. Perfektně tvarovaná ňadra, ploché břicho a dlouhé štíhlé nohy. „Na tu bezpohlavní část tvojí osobnosti si asi hned tak nezvyknu.“

„Pozor na jazyk. Něco takového bych mohla považovat za sexuální harašení.“

„Cože? To ty jsi přece šéf.“

„Super, že to víš. Tak na to nezapomeň.“ V tom okamžiku Bentzovi zazvonil telefon. „Dej mi vědět, jak ti dopadl rozhovor se Samantou Leedsovou.“

„Jak už jsem řekl, mám to u tebe.“

„Jasně. Až naprší a uschne...“

Otočila se k odchodu a Rick Bentz sáhl po sluchátku. „Haló?“

„Tady Montoya,“ ozval se hlas jeho parťáka. Podle nízké kvality spojení Bentz usoudil, že s ním kolega hovoří za jízdy z mobilu. A pravděpodobně u toho právě překračoval povolenou rychlost. „Neuhádneš, kdo mi právě volal. Marvin Cooper. Pamatuješ si na něj? Bydlí ve stejném domě jako ta poslední oběť, Rosa Gillettová.“

„Jo.“ Bentz se protáhl, až křeslo na protest hlasitě zavržalo.

„Super. Tak ten mi řekl, že se Denise sháněla po kotníkovém náramku, který Rosa pořád nosila. Nikdy ho nesundávala, byl to snad dárek... Spojil jsem se přímo s Denise a ona mi to potvrdila.“

Bentz se zase přisunul ke stolu, ramenem si k uchu přitiskl sluchátko a sáhl po složce Rosy Gillettové. „Hm, když jsme ji našli, neměla na sobě žádné šperky,“ řekl, pak se rychle podíval do záznamů Cherie Bellechampsové. „A ta první taky ne.“

„Možná o nic nejde,“ řekl Montoya. „Ale třeba jo. Denise se domnívá, že by ten náramek mohla mít jejich třetí spolu-
bydlící, Cindy Sweetová, ale já si to nemyslím.“

„Třeba si ten hajzl odnáší suvenýry. Nebylo by to poprvé.“ Rick se naklonil k monitoru a zvětšil si fotografie obou těl. Nic. Ani na jednom neviděl žádné šperky. Vrah si tedy odnášel trofeje. Což Bentze koneckonců příliš nepřekvapovalo.

„Napadá tě ještě něco, co bych měl vědět? Idiotel!“ zakřičel Montoya a vzápětí se ve sluchátku ozvalo zatroubení. „Nějaký blbec mi vjel do pruhu. Ježíšikriste, copak v tomhle městě nikdo neumí řídit?“

„Jenom ty, Reubene... Jenom ty. Hele, promluvíme si později.“ Bentz se zadíval na zprávu, kterou mu přinesla Melinda. „Budu teď muset odejít. Jaskielová po mně chce, abych si popovídal s jednou ženskou z rádia. Prý jí někdo vyhrožuje.“

„Jako bys toho neměl dost na práci.“

„Přesně...“ Zavěsil, vyplivl do koše žvýkačku, co už dávno ztratila chuť, jako vždy zatoužil po opravdové cigaretě a oblékl si bundu.

Sam lehce prsty pohládla hřbety knih, které sbírala už od vysoké. I když do nich už celou řadu let ani nenahlédla, měla je v knihovně. Co kdyby...? A taková chvíle nastala právě teď. Byla si jistá, že někde najde i výtisk Miltonova *Ztrace-*

ného ráje. Koupila si ho kdysi na seminář anglické literatury, který musela navštěvovat na Tulanské univerzitě. „Někde tu musí být...“, zamumlala polohlasem Charonovi, který zrovna vyskočil na desku stolu. Pak ho konečně objevila. „Aha!“ zvolala vítězoslavně, vytáhla svazek z police a strčila si ho do podpaždí. „*Voilà.* A ty pojď taky, dopřejeme si trochu odpočinku.“

Vzala si bezdrátový telefon, *Ztracený ráj*, plechovku dietní koly a sluneční brýle. To všechno pak strčila do velké plátěné tašky, kam už předtím schovala plážovou deku, a zamířila pajdavou chůzí po dlážděné pěšině k molu. Slunce stálo vysoko na obloze a sálalo horkými paprsky na blyštící se hladinu jezera, kde mezi rybářskými lodkami dováděli vodní lyžaři.

Sam to tu milovala, už se tu zabydlela. David ji neúnavně přemlouval, ať se vrátí do Houstonu, ona si ale New Orleans oblíbila a na břehu jezera se cítila jako doma. Prvního půl roku žila v bytě nedaleko centra, pak našla tenhle starobylý dům a ihned se pro něj nadchla. A to i navzdory jeho morbidní historii. David málem pukl vzteky, když se dozvěděl, že tenhle dům koupila a začala v něm zapouštět kořeny. V domě, kde se stala vražda!

Vyřešená vražda, dodávala jedním dechem. Navíc šlo o zločin z vášně.

Sedla si do lehátka pod velkým slunečníkem, otevřela si kolu a pak rychle prolistovala stránky voňavé knihy. Třeba je úplně vedle a Johnovy telefonáty nemají s Miltonovým dílem vůbec nic společného. Nemohla ale ignorovat pocit, že tam nějaká souvislost existuje. I když jen nepatrná.

Nad hlavou jí poletovali pelikáni a raci, modrou oblohu

půlila bílá stopa tryskového letadla. Sam si nalistovala pasáž o svržení Satana a jeho armády do Pekla.

„Radši vládnout v Pekle než být v Nebi otrokem,“ zašeptala spolu s textem. „Jo, to je ono...“ Zadívala se na kocoura, který pozoroval vážku poletující nad hladinou. „Já vím, asi jsem úplně mimo.“ Znovu rychle přelétla stránky. Přemýšlela, jestli si vzkaz záhadného volajícího vyložila správně.

Užívala si knížky, upíjela kolu a vyhřívala se na slunci. Kolem ní hučely včely, zdálky k ní doléhalo vrčení sekačky na trávu, kousek od ní začal štěkat buldoček paní Killingsworthové, který patrně zahlédl veverku, dítě nebo cyklistu. Od jezera se k ní nesl zvuk lodních motorů. Sam jim ale nevěnovala pozornost. Pokračovala ve čtení, v mysli si vybavovala události, které Milton před třemi sty lety popisoval.

Když se slunce už značně posunulo k západu, odlepila konečně oči od knihy a podívala se na hladinu, kde uviděla loďku. Nebyla to obyčejná jachta. Šlo o stejnou loď, kterou viděla u domu Mila Swansona. Loď, kterou nejspíš viděla i tenkrát v noci. Dnes ale měla svěšené plachty a poháněl ji prskající a vypadávající motor.

U kormidla stál muž a vedl jachtu zpět k molu. Paní Killingsworthová měla nejspíš pravdu. I na takovou vzdálenost mohla Sam potvrdit, že je to velmi pohledný a dobře rostlý chlapík. Měl rozepnutou košili. Vlála ve větru a nabízela pohled na širokou opálenou hrud, kterou paprsky slunce barvil do bronzova. Džínové šortky s povoleným pasem odhalovaly svalnaté nohy. Celé jeho tělo se lesklo potem. Měl husté černé vlasy, na očích sluneční brýle, u nohou mu seděl pes, patrně německý ovčák, a čenichal do větru.

S potížením nakonec už s vyhaslým motorem doplul k Sa-

mantinu molu, pak z loďky vyhodil lano a uvázal ji. Jako by se Sam už dávno kamarádil... Jako by na to měl snad právo! Jakmile dokončil smyčku, motor naposledy zachroptěl a definitivně zdechl.

Sam se napřímila, odložila knihu na stolek a sledovala muže s výraznými lícními kostmi a širokou bradou, kterou pokrývalo několikadenní strniště. Ne. Nepoznala ho, jak se sklonil k motoru a začal ho opravovat. A on se jejím směrem ani nepodíval.

Vstala. „Nepotřebujete s něčím pomoci?“

Neodpověděl. Byl příliš zaujat svou prací.

„Haló?“ zavolala a zamířila k molu. Pes na ni několikrát zaštěkal a její nový soused se k ní konečně otočil přes rameno.

„Promiňte,“ řekl, aniž by zvedl ruce od motoru. „Mám tu malý problém. Chtěl jsem to opravit už doma, ale... Do háje.“ Věnoval jí sebeironický pohled, pak se opět vrátil k motoru. „Ten krám se prostě rozhodl stávkovat.“

„A nemohla bych vám nějak pomoci?“

Zadíval se na ni přes tmavá skla slunečních brýlí, které mu pevně seděly na mírně ohnutém nose. „Vyznáte se v tom?“

„No, párkrát už jsem na lodi plula.“

Zamyslel se, pak se na ni podíval přes rameno. „Jasně, tak pojďte na palubu. Ale pozor, není rozbitý jenom motor. Mám poškozený i kýl a potrhané plachty. Asi jsem ji ještě neměl brát na vodu.“ Zoufale se zamračil. Napřímil se a dlaní plácl do boku. „Prostě jsem to zvrzal.“

Sam bosky vstoupila na palubu, jen sykla bolestí, když došlápla na poraněnou nohu. „Já jsem Samanta,“ představila se. „Samanta Leedsová.“

„Tyler Wheeler. Bydlím támhle za tím ohybem.“ Máchl rukou k malému výběžku, pak se sklonil k motoru a zkusmo zatahal za drát. Spokojeně vydechl a pokusil se motor spustit. Zavrčel. Pak zaprskal a pomalu ztichl. Tyler polohlasem zaklel. „Tak tohle asi jen tak nerozchodím. Nejspíš bude v háji sání paliva. No nic, skočím si domů pro nějaké náradí.“ Otřel si z čela pot a zadíval se na loď. „Není moje. Teda ještě není moje. Jenom ji zkouším.“ Zakroutil hlavou. „Teď už vím, proč je tak levná. Prý *Zářivý anděl*, to jo... Měla by se jmenovat spíš *Ďáblova pomsta* nebo tak nějak. Jestli se ji rozhodnu koupit, tak ji přejmenuju.“

Sam ztuhla. Nemohla se ani nadechnout. Nepřeháněj, přikázala si. O Ďáblovi se zmínil jenom náhodou. Pročítala si zrovna *Ztracený ráj*, no a co? Je to jenom náhoda, nic víc.

Podíval se na hodinky, pak na zapadající slunce. „Nevadilo by vám, kdybych ji tu nechal? Skočím si jenom pro vercajk a za chvíli jsem zpátky.“ Znovu se podíval na hodinky a zamračil se. „Opravdu jsem myslel, že se bez problémů dostanu k sobě, ale tenhle křáp,“ ukázal na motor, „je zřejmě proti. Zkusím se ještě vrátit, ale možná to nestihnu. Za hodinu musím někam jít. Mohl bych ji tu případně nechat do zítřka?“

„Jo, to by asi šlo,“ řekla Sam, a než si to stačila rozmyslet, vyskočil už Wheeler z loďky a se psem v patách mířil k domovu.

Zastínila si oči dlaní a sledovala, jak rychle kráčí po upraveném trávníku, shýbá se pod jedním ze stromů, obchází verandu a pokračuje neomylně k brance, jako by přesně věděl, kde ji najde.

No a co? Branka je buď nalevo od domu, nebo napravo,

nikde jinde být nemůže. Má padesátiprocentní šanci, že ji najde. Měl zkrátka štěstí.

Znovu si sedla do lehátka a otevřela si knihu. Nemohla se však už soustředit. Zanedlouho se zuřivě rozštěkal buldoček Hanibal, pak zachřestil šterk pod pneumatikami auta. Vzápětí uslyšela bouchnutí dveří od auta a vstala tak rychle, že si okamžitě musela zase sednout. Chytila se za bolavý kotník a v duchu si vynadala za přílišnou zbrkllost.

Když konečně o chvíli později dokulhala na verandu, zaleschla zevnitř zvonek. „Už běžím,“ zavolala. Než otevřela, podívala se špehýrkou na zápraží, kde stál urostlý muž v kožené bundě. Ruce měl strčené v kapsách a žvýkal jako o život. Sam otevřela, ale jen tolik, kolik jí dovolil bezpečnostní řetízek.

„Co bych pro vás mohla udělat?“

„Samanta Leedsová?“

„Ano.“

„Já jsem Rick Bentz, policie New Orleans.“ Otevřel černé pouzdro a ukázal jí odznak. Pak do ní zapíchl šedé oči. „Na stanici jste sepsala hlášení.“

Vypadal docela důvěryhodně, jeho tvář odpovídala fotografii na průkazu. Sam tedy vytáhla řetízek a otevřela dveře. Bentz vstoupil. Samanta z něho vycítila zvláštní napětí. „Tak si projdeme, co se stalo,“ navrhl. „Můžeme začít třeba,“ zadíval se do svých poznámek, „tím hovorem do rádia. Doma jste našla nějaký anonymní dopis, jak tady čtu... Prý jste to ohlásila na místní policii.“

„Ano, a taky jsem měla vzkaz na záznamníku, když jsem se vrátila z dovolené. Tudy, prosím...“ Odvedla ho do pracovny a ukázala mu poničený leták i pásku ze záznamníku. „Tohle jsou kopie. Originály má policie v Cambrai.“

„OK.“

Sam mu přehrála vzkaz, který ji už týden děsil.

Bentz soustředěně poslouchal, pak si důkladně prohlédl fotografii s vystřiženými očima.

„*Já vím, co jsi udělala, neutečeš tomu. Za svoje hříchy budeš muset zaplatit.*“ Hlas, na který si už stačila zvyknout, se nesl místností, vyplňoval každičkový roh, schovával se za závěsy, drásal jí mysl.

„Za jaké hříchy?“ zeptal se Bentz. V jeho očích se zableskla jiskra zájmu. Rozhlédl se po místnosti, jako by si chtěl do paměti uložit seznam knih a zařízení.

„To nevím,“ odpověděla Samanta podle pravdy. „Sama si s tím lámu hlavu.“

„A co ty hovory do rádia? Ty se také týkají hříchů?“ zeptal se a znovu pohledem prozkoumal její knihovnu. Nejspíš si chtěl udělat představu o tom, co je vlastně Sam za člověka.

„Ano... On... Ehm... Říká si John. Prý mě zná a mluví o sobě jako o ‚mém Johnovi‘. Řekla jsem mu, že znám spousty Johnů, ale on si z toho asi vyvodil, že často střídám chlapy, a nazval mě běhnou. Pak jsem ho odstříhla.“

„Chodila jste někdy s nějakým Johnem? Třeba jste se s někým takovým jenom zapletla.“

„To mě už taky napadlo,“ řekla. „Je to dost obvyklé jméno... Na vysoké jsem chodila s Johnem Petrim a pak ještě s jedním Johnem... Sakra, ale nepamatuju si už jeho příjmení. Jenže s oběma jsem měla jen pár rande, žádná velká láska. Byla jsem ještě mladá, oni koneckonců taky.“

„Rozumím... Můžeme pokračovat. Takže zavolal znovu?“

„Ano. Včera v noci... Nahráli jsme to. Ozval se ale až po vysílání. Ten hovor přijal Tiny, to je technik, co tam právě

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.